'Η βία εἶναι ἡ μαμὴ κάθε παλιᾶς κοινωνίας ποὺ κυοφορεῖ μιὰ καινούργια.
ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Η ΜΑΜΗ

'Αριθμὸς φύλλου 10
1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1971
Τιμή : μισὸ μάρκο

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΟΥΝ ΣΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΤΗΣ Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἄγρια ἐπίθεση τῆς ἀστυνομίας

ΒΙΣΜΠΑΝΤΕΝ, (τέλη 'Ιουνίου).

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ἀστυνομία ἐπετέθη βάναυσα σὲ ἀπεργοὺς ἐργάτες τῆς χημικῆς βιομηχανίας στὸ Βισμπάντεν κι ἔστειλε στὸ νοσοκομεῖο, μὲ πολλὰ τραύματα, Ἕλληνα μετανάστη, ποὺ μετεῖχε τῆς ἀπεργιακῆς φρουρᾶς στὸ ἐργοστάσιο «Κάλλε Α. Ε». Τὰ αἱματηρὰ ἐπεισόδια, ποὺ συνέβησαν στὶς 19 'Ιουνίου, κρατοῦν σὲ συνεχῆ ἀναβρασμὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ξένους ἐργάτες τῆς περιοχῆς καὶ δὲν ἀποκλείεται ν' ἀποτελέσουν τὸ ἔναυσμα γιὰ ἀπότομη ἔξαρση τοῦ κύματος ἀπεργιακῶν κινητοποιήσεων, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει ἤδη νὰ ξεσποῦν.

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΙ ἀγῶνες στὴ χημικὴ βιομηχανία τῆς περιοχῆς Ἔσσης πέρασαν σὲ νέα φάση ὀξυνσης μετὰ τὴν ἀποτυχία τῶν διαπραγματεύσεων γιὰ τὴν ἀνανέωση τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Οἱ βιομήχανοι, ἀπ' τὴν μεριά τους, μὲ τὴν πλήρη ὑποστήριξη τῆς σοσιαλδημοκρατικῆς κυβέρνησης, πέταξαν τὴν μάσκα τοῦ «καλοπροαίρετου κοινωνικοῦ συνεργάτη», καὶ βάλανε σὲ κίνηση τὸν ἀστυνομικὸ μηχανισμὸ γιὰ νὰ σπάσουν τὸ ἀγωνιστικὸ μέτωπο τῶν γερμανῶν.

• **ΤΟ ΚΥΡΙΟ χαρακτηριστικὸ αὐτῶν τῶν ἀπεργιακῶν ἀγώνων εἶναι ἀκριβῶς τὸ πανίσχυρο ἀπεργιακὸ μέτωπο Γερμανῶν καὶ ξένων ἐργατῶν, ποὺ συγκροτεῖται ἤδη καὶ δημιουργεῖ νέες προοπτικὲς γιὰ τοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες στὴ Δυτ. Γερμανία.**

• **ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΑ, οἱ Ἕλληνες ἐργάτες, ὅπως καὶ οἱ μετανάστες ἄλλων ἐθνικοτήτων, παίρνουν σύσσωμοι μέρος στὶς ἀπεργιακὲς κινητοποιήσεις καὶ συχνὰ πρωτοστατοῦν. Ὅπως δήλωσε στὸ ραδιοσταθμὸ τοῦ Μονάχου ὁ συνδικαλιστὴς 'Αλαβάνος (στὴν ἐκπομπὴ τῆς 24.6.71) μόνο στὸ ἐργοστάσιο Κάλλε, ὅπου συνέβησαν καὶ τὰ ἐπεισόδια, «ἐργάζονται 600—700 Ἕλληνες καὶ ἀπήργησαν σχεδὸν ὅλοι».**

Η ΕΠΙΘΕΣΗ

Ὄργανα τῆς γερμανικῆς 'Ασφάλειας ἐπετέθησαν κτηνωδῶς στὸν ἕλληνα ἐργάτη 'Ηλία Καλογερόπουλο, ποὺ φύλαγε ἀπεργιακὴ φρουρὰ μαζὶ μὲ ἄλλους 14 γερμανοὺς συνα δέλφους του στὴν εἴσοδο τοῦ χημικοῦ ἐργοστασίου «Κάλλε Α.Ε.» στὸ Βισμπάντεν καὶ τοῦ προκάλεσαν πολλὰ τραύματα στὸ κεφάλι, στὸ στήθος καὶ σ' ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες, ποὺ δόθηκαν ἀπὸ αὐτόπτες μάρτυρες, τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀστυνομικῶν ὅρμησε πάνω στὸν ἕλληνα ἐργάτη χτυπώντας τον στὸ ὕψος τῶν γονάτων. Δὲν πρόφθασε νὰ συνέλθει καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔπεσαν ἔξαλλοι ἐπάνω του χτυπώντας τον ἀλύπητα, ἐνῶ παράλληλα τὸν βρίζανε: «βρωμοαλήτη, βρωμοαλλοδαπὲ, θὰ σὲ στείλουμε πίσω ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθες». Στοὺς γερμανοὺς ἐργάτες, ποὺ ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὸν συνάδελφό τους, ἔδειξαν οἱ ἀσφαλῖτες τὶς ἀστυνομικὲς ταυτότητές τους, λέγοντάς τους, πὼς ἡ διεύθυνση τοῦ ἐργοστασίου τοὺς κάλεσε, γιατὶ τάχα οἱ ἀπεργοὶ κατάστρεφαν τὰ λάστιχα τῶν αὐτοκινήτων ποὺ ἤτανε παρκαρισμένα στὸ προαύλιο τοῦ ἐργοστασίου. Στὴ συνέχεια ἔσυραν τὸν αἱμόφυρτο Καλογερόπουλο στὸ θυρωρεῖο καὶ συνέχισαν νὰ τὸν δέρνουν. Ὅταν ρώτησε, «γιατὶ μὲ δέρνετε, ἀπεργῶ μόνον γιὰ λίγα φεννίκια μισθὸ παραπάνω», πῆρε τὴν κυνικὴ ἀπάντηση: «μήπως ἡ ἑλληνικὴ ἀστυνομία εἶναι καλύτερη;»

Κανεὶς, φυσικὰ, δὲν ἀμφιβάλλει καὶ ἀκόμη λιγώτερο οἱ ἐργάτες, πὼς ὑπάρχει ὁποιαδήποτε διαφορὰ στὶς φασιστικὲς μέθοδες ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν, ὅταν

(Συνέχεια στὴν 6η σελ.)

ΕΝΙΑΙΑ ΔΡΑΣΗ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ τυχαῖο ὅτι οἱ σελίδες τῆς «ΜΑΜΗΣ» σήμερα καλύπτονται ἀπὸ ἀνταποκρίσεις, ποὺ —ἀπ' ὅπου κι ἄν προέρχονται, 'Ελλάδα, Γερμανία, Γαλλία, 'Ιταλία κλπ.— περιγράφουν τὸ ἴδιο φαινόμενο στὶς διάφορες, κατὰ τόπους, ἐκφράσεις του. 'Ο καπιταλισμὸς ἔχει πιὰ περάσει τὴν περίοδο, ποὺ μὲ διάφορα ρεφορμιστικὰ μέτρα μποροῦσε νὰ κρατήσει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ ἄλλα καταπιεσμένα στρώματα ἀπὸ τὸ ξέσπασμα αὐθόρμητων ἀγώνων.

Η ΜΑΧΗ εἶναι τώρα ἀνοιχτὴ καὶ οἱ καπιταλιστὲς ἀκολουθοῦν δυὸ μεθόδους: 'Από τὴ μιά, προσπαθοῦν νὰ πετύχουν στὸ ἰδεολογικὸ ἐπίπεδο αὐτὸ ποὺ δὲν μποροῦν πιὰ στὸ οἰκονομικό, δηλαδὴ τὴ συνέχιση τῆς διαίρεσης τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὴ δημιουργία τεχνητῶν διακρίσεων (ρατσιστικῶν, θρησκευτικῶν, τοπικιστικῶν κλπ.). 'Από τὴν ἄλλη, προωθοῦν συνεργασίες μὲ τὶς ἐπίσημες ἡγεσίες τῆς ἐργατικῆς τάξης, στὶς ὁποῖες ἀναθέτουν τὸν περιορισμὸ καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν ἀγώνων. Στὸ κάλεσμα αὐτὸ οἱ «ἡγέτες» ἀνταποκρίνονται πειθήνια, εἴτε ΚΚΙ λέγονται, εἴτε ΚΚΕ. Οἱ τελευταῖοι, μεταφέροντας στὸ διεθνὲς ἐπίπεδο τὴν συνεργασιακὴ ἑλληνική τους πολιτική, χειροκροτοῦσαν λίγες μόλις μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίθεση τοῦ Βιεμοιάντεν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βίλλυ Μπράντ γιὰ τοὺς μετανάστες («'Ελεύθερη 'Ελλάδα» 3)6)71).

ΚΙ' ΟΜΩΣ, παρ' ὅλη τὴν καταπίεση, τὴ συσκότιση καὶ τὴν προδοσία, ἡ ἐργατικὴ τάξη ἑνώνεται καὶ ξεσηκώνεται αὐθόρμητα: κοινὲς προσπάθειες γάλλων καὶ ξένων στὴ Γαλλία, κοινὴ πάλη γερμανῶν, ἑλλήνων καὶ ἄλλων μεταναστῶν στὴ Γερμανία. 'Η ἑνότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης πάνω στοὺς ἀγῶνες καὶ ἡ ἀποδέσμευσή της ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῶν ἐπίσημων πολιτικῶν ἐκπροσώπων της δείχνει πόσο ἀπαραίτητη γίνεται ἡ συνεργασία τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων καί, ἀκόμα, ποιὰ μέθοδο πρέπει νὰ ἀκολουθήσει αὐτὴ ἡ ἑνότητα: δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνει μὲ ὑπερταξικὲς δοσοληψίες μὲ ἀστικὰ κόμματα.

ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ἑνότητα πρέπει νὰ βασίζεται, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, πάνω στὴν προώθηση αἰτημάτων, ποὺ θὰ σπάνε τὴν ἀπομόνωση τῶν ἑλλήνων μεταναστῶν καὶ θὰ τοὺς δένουν μὲ τοὺς ἄλλους ἐργάτες (ντόπιους καὶ ξένους), καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, πάνω στὴν ἀργὴ (μὲ ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ ὑπάρχουν) ἀλλὰ σταθερὴ δουλειὰ γιὰ νὰ ἐκφραστεῖ τὸ ὀργανωμένο ἐργατικὸ κίνημα καὶ μέσα στὴν 'Ελλάδα. Γιὰ νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς καρτερίας, στὴν περίοδο τῆς διεκδίκησης, τῆς πάλης, τῆς ἐπίθεσης. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις δὲν θὰ ξεχάσουν οὔτε τὶς ὁποιεσδήποτε διαφορές τους οὔτε θὰ ἀπορροφηθοῦν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη: ἀλλὰ μὲ δεδομένες τὶς διαφορὲς — ποὺ θὰ συζητιῶνται καὶ θὰ δοκιμάζονται μέσα στὴν ὀργάνωση τῆς ταξικῆς πάλης — θὰ συμμετέχουν καὶ θὰ προγραμματίζουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἑπόμενο βῆμα. 'Ο καιρὸς τοῦ σκορπίσματος ἔχει πιὰ περάσει. Κάθε καθυστέρηση σημαίνει ἔνταση τῆς καπιταλιστικῆς ἐπίθεσης καὶ συνέχιση τῆς παραδοσιακῆς προδοσίας.

Δένονται οἱ «γέφυρες» μεταξὺ χούντας καὶ ἀστῶν πολιτικῶν

ΤΟ ΕΠΙΜΕΛΕΣ στήσιμο τῶν «γεφυρῶν» μεταξὺ χούντας καὶ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἤ, ἁπλούστερα, τὸ παζάρι Παπαδόπουλου—παλαιοκομματικῶν, συνεχίζεται μὲ καλορυθμισμένο «τέμπο» —καὶ ἤδη κυρισρχεῖ στὰ ὑποτονικὰ πολιτικά μας πράγματα. Ἄν ὄχι τίποτα ἄλλο, ὁ Παπαδόπουλος πέτυχε νὰ διατηρεῖ φαινομενικὰ τὴν πρωτοβουλία κινήσεων, καθηλώνοντας τοὺς ἀντιπάλους του— μηδὲ τῶν «ἀντιστασιακῶν» ἐξαιρουμένων—στὴν παθητικὴ (καὶ μὲ ἀνομολόγητες ἐλπίδες!) ἀναμονὴ τῆς ἐπόμενης κίνησής του, σ' αὐτὴ τὴν καλοστημένη φάμπρικα τῆς δῆθεν «φιλελευθεροποίησης».

«Θερμὸ ἀντιστασιακὸ καλοκαίρι» δὲν θἄχουμε. Οἱ βαρύγδουπες «ἀντιστασιακὲς» συμμαχίες, τύπου ΕΑΣ, μπῆκαν ὁριστικὰ στὸ ψυγεῖο.

—Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!
(Τοῦ Δ. ΣΚΟΥΛΑΚΗ)

'Ο 'Ανδρέας σταμάτησε νὰ ἐξαπολύει τοὺς μύδρους του. 'Ακόμη κι οἱ «ἀντιδικτατορικοὶ» ὑπαινιγμοὶ τῶν «καλῶν» 'Αμερικάνων μπῆκαν σὲ δεύτερο πλάνο—μπροστὰ στὴν ἀγωνία ποὺ μᾶς τρώει: «ποιοὺς κάλεσε σήμερα ὁ Παπαδόπουλος;» «τί εἶπε ὁ 'Αβέρωφ στὸ βασιλιά μας καὶ τὸν Καραμανλῆ;», «γιὰ πότε ὁ ἀνασχηματισμός;»

Οἱ ἀμετανόητοι ζηλωτὲς τῆς «πανεθνικῆς ἑνότητος» ξαφνιάζονται καθημερινὰ μὲ τὴν προθυμία, ποὺ ἐπίλεκτα ὀνόματα τοῦ παλαιοῦ «δημοκρατικοῦ» μας κόσμου, δίνουν «παρὼν» καὶ τρέχουν στὸ προσκληνήριο τοῦ Παπαδόπουλου: πρῶτα οἱ δέκα βουλευτὲς, ὅλων τῶν «ἐθνικοφρόνων» κομμάτων (εὔκολα θὰ γίνουν πενῆντα!), ὕστερα ὁ κ. Μοθωνιός, διευθυντὴς τοῦ Π.Γ. τοῦ Γ. Παπανδρέου καὶ, τελευταῖα, οἱ φανατικοὶ «δημοκρατικοὶ» τεχνοκράτες, τύπου Πεπελάση, Μπερνάρη, Μομφεράτου κλπ.

'Αλλὰ δὲν τὸ βάζουν κάτω: ἐπιμένουν νὰ διατυμπανίζουν ὅτι «τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου» δὲν δέχεται «καμμιὰ συνομιλία» μὲ τὸ καθεστὼς, «ἀπαιτώντας τὴν ἄμεση καὶ χωρὶς ὅρους ἀπομάκρυνση τῆς χούντας» καὶ—ἄκου! ἄκου!—«τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας»! («'Ελεύθ. 'Ελλάδα» 10.6.71).

★

ΑΠΟ ΜΟΝΕΣ ΤΟΥΣ, οἱ ἰδιαίτερες συνομιλίες τοῦ δικτάτορα μὲ τοὺς παραπάνω κυρίους δὲν ἀποτελοῦν «πολιτικὲς ἐξελίξεις»—ποὺ δὲν προβλέπονται, ἄλλωστε, ἀπὸ τὸ παπαδοπουλικὸ «χρονοδιάγραμμα» γιὰ τὸ 1971. Δὲν στεροῦνται, ὡστόσο, σημασίας, στὸ βαθμὸ, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὶς τάσεις τῆς κυρίαρχης φατρίας, μέσα στὴ χούντα:

• Ο ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, μὲ ἀμερικανικὴ ἐνθάρρυνση, ἐπείγεται νὰ «πολιτικοποιήσει» τὸ στρατοκρατικὸ καθεστὼς, προετοιμάζοντας παράλληλα τὸ πολιτικό του μέλλον. 'Ανεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν θὰ χρησιμοποιήσει τοὺς «γεφυροποιοὺς» ἄμεσα σὲ κυβερνητικὸ ἀνασχηματισμὸ, βασική του ἐπιδίωξη παραμένει νὰ προσεταιρισθεῖ «νέα καὶ δυναμικὰ» στοιχεῖα τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τῶν τεχνοκρατῶν στὸν μελλοντικὸ πολιτικὸ σχηματισμό του.

• 'Αντίθετα, ὡς πρὸς τὴν ἡγεσία τοῦ παλαιοκομματικοῦ ἀστικοῦ κόσμου καὶ τὸν Κωνσταντίνο, ὁ Παπαδόπουλος ἐκβιάζει ἢ παζαρεύει μόνο τὴν ἀνοχή τους—μὲ ἀντίστοιχα, φυσικὰ, ἀνταλλάγματα. Σ' αὐτὸ ἀπέβλεπαν οἱ διερευνητικὲς ἀποστολὲς τῶν 'Αβέρωφ—Βαρδινογιάννη στὸ ἐξωτερικό.

• ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ του εἶναι νὰ ἡγηθεῖ «κινήματος ἐθνικῆς σωτηρίας» καὶ νὰ βγεῖ «πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὶς κάλπες». Ἔτσι θὰ πρέπει κάποτε νὰ ἀπαλλαχτεῖ ἀπὸ τοὺς «ἄξεστους καραβανάδες» (τύπου Ζωϊτάκη, Παττακοῦ, Λαδᾶ κ.λ.π.) χωρὶς νὰ συνδέσει τὴν τύχη του μὲ χρεωκοπημένους παλαιοκομματικοὺς ἡγέτες. 'Ο αὐθεντικώτερος προπαγανδιστὴς τῶν Παπαδοπουλικῶν προθέσεων, ὁ Γεωργαλᾶς, δὲν κουράζεται, τελευταῖα, νὰ μιλάει γιὰ «νέο σύστημα», «νέο καθεστὼς», «νέα δημοκρατία», «νέες νοοτροπίες», «νέες ἰδέες» καὶ «νέες γενεές».

• ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ τοῦ κατάλληλου κλίματος γιὰ ὅλα αὐτὰ, ἐσω

→(Συνέχεια στὴν 5η σελίδα)

Η ΧΟΥΝΤΑ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΕΛΕΓΧΟ ΤΙΜΩΝ

ΣΠΑΣΜΩΔΙΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟ

ΑΘΗΝΑ, 'Ιούνιος. —

Διαψεύδοντας παταγωδῶς τὴν ἴδια τὴν ἐπίσημη προπαγάνδα της περὶ «ἀδιαταράκτου οἰκονομικῆς προόδου τῆς χώρας μας», ἡ Χούντα ἐπέβαλε ἐσπευσμένα τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ 'Ιουνίου, μέτρα γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν τιμῶν. Καὶ ἐνῶ στὶς ἀρχὲς τοῦ μηνὸς ἡ ἄνοδος τῶν τιμῶν ὀφειλόταν... «στὰ κίνητρα ποὺ παρέχει ἡ κυβέρνησις στοὺς κτηνοτρόφους» (Γεωργαλᾶς 5.6.71), στὰ τέλη τοῦ μηνὸς ἔπρεπε νὰ «παταχθοῦν οἱ ὀλίγοι κερδοσκόποι» (χουντικὴ ἀνακοίνωση).

'Εκτὸς ὅμως ἀπὸ ἁπλὴ ἐπιβεβαίωση τῆς κρισιμότητας τῆς κατάστασης, τὰ μέτρα ἀποτελοῦν ἄλλο ἕνα ἐπεισόδιο στὴν τρέχουσα διαμάχη ἀνάμεσα στοὺς κυβερνητικοὺς ἐκφραστὲς τῆς «σκληρῆς ἀντιπληθωριστικῆς» πολιτικῆς τῶν διεθνῶν τραπεζῶν καὶ τοὺς «ἀναπτυξιακοὺς» τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων καὶ τῶν 'Εμπορικῶν 'Επιμελητηρίων. Καθὼς ἔρχονται ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπουργικὴ σύνοδο τοῦ ΟΟΣΑ, τὰ νέα μέτρα εἶναι συμπλήρωμα τῆς αὐστηρῆς πιστωτικῆς πολιτικῆς, ποὺ ἐξάγγειλε ὁ διοικητὴς τῆς Τραπέζης 'Ελλάδος Γαλάνης στὰ τέλη 'Απριλίου. Μὲ τὴν πολιτικὴ αὐτὴ ἡ Χούντα ἐπιχειρεῖ νὰ ἀντιμετωπίσει τὴ συνεχῆ χειροτέρευση τῆς θέσης τῆς δραχμῆς κόβοντας τὴ δανειοδότηση στὴ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριο γιὰ νὰ μειωθοῦν οἱ εἰσαγωγὲς καὶ νὰ «φρενάρει» ὁ πληθωρισμός. Ταυτόχρονα οἱ διαθέσιμες πιστώσεις μπαίνουν στὴν ὑπηρεσία τῶν ξένων ἐπενδύσεων (τύπου Πάπας — 'Ωνάσης). Αὐτὸ προκαλεῖ τὴ μῆνι τῶν «ἀναπτυξιακῶν» ποὺ κατηγοροῦν τὸ ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν γιὰ ἀντιαναπτυξιακὰ μέτρα καὶ τὴν κυβέρνηση ὅτι ἀντὶ νὰ λύσει τὸ πρόβλημα τοῦ ἰσοζυγίου μακρόχρονα «ἐνισχύοντας τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἀνωνύμων ἐπενδυτῶν τοῦ βιομηχανικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ κόσμου» ἐνισχύει τὶς δυὸ-τρεῖς μεγάλες ἐπενδύσεις.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

(Μ' ἀφορμὴ τοὺς δίσκους : α) Σουπερμάρκερ, τοῦ Λάκη Καραλῆ.
β) Τραγούδια τοῦ Ἀγώνα, τοῦ Μίκη Θεοδωράκη.)

Δυὸ δίσκοι κυκλοφόρησαν πρόσφατα στὰ κέντρα τῆς Ἑλληνικῆς ἐμιγκράτσιας στὴν Εὐρώπη. Τὸν ἕνα θὰ τὸν βρεῖτε σ' ὅλα τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ μαγαζιὰ τῆς Εὐρώπης δίπλα σὲ τουριστικὲς ἀφίσες ποὺ σᾶς ὑπόσχονται ἕνα ἀξέχαστο καλοκαίρι στὴ μαγευτικὴ Ἑλλάδα μὲ οὖζο καὶ μπουζούκι. Ὁ ἄλλος θὰ περνάει ἀπὸ χέρι σὲ χέρι σὰν παράνομο τράκτ. Δυὸ δίσκοι, δυὸ διαφορετικοὶ κόσμοι. Ὁ κόσμος τοῦ Μίκη ποὺ μελοποιεῖ τὴν ἀπελπισία καὶ τὸ ἀδιέξοδο μιᾶς ἡγεσίας ποὺ ξόφλησε μὲ τὸ Ἑλληνικὸ κίνημα καὶ πουλάει τὰ ὑπόλοιπά του σὲ τιμὴ εὐκαιρίας στοὺς «δημοκρατικοὺς» καπιταλιστὲς — καὶ ὁ κόσμος τοῦ Καραλῆ ποὺ φωνάζει τὸ «φτάνει πιά» μὲ τὸ ἄγριο, σπαραχτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ θυμωμένου σκύλου.

Ὁ Μίκης μελοποιεῖ αὐτὸ ποὺ ἀρέσει στὴν ἀγορά. Ἡ ἀγορὰ ποὺ δέχτηκε τὸ συρτάκι τώρα θέλει ν' ἀγοράσει καὶ ἀντίσταση. Ἔτσι ὁ Μίκης παίρνει τὰ παλληκάρια τῆς ἀντίστασης καὶ τὰ βάζει νὰ πουλᾶνε «δάκρυα καὶ καϋμοὺς» γιὰ τὰ γλυκερὰ ἀντιστασιακὰ σαλόνια τῆς Εὐρώπης. Ὅ,τι δὲν ἀρέσει ἢ μπορεῖ νὰ ἐνοχλήσει, τὸ ἀλλάζει καὶ τὸ προσαρμόζει στὶς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς. Ἀλλάζει τοὺς στίχους τοῦ Παναγούλη (βλέπε Μαμὴ No. 8) γιὰ νὰ τοὺς προσαρμόσει στὶς ἀνάγκες τοῦ ΕΑΣ καὶ σκυλεύει τὸ πιὸ ἀγαπημένο τραγούδι τῆς Ἀντίστασης γιὰ νὰ τὸ κάνει τουριστικό. Τὸ τραγούδι ἔλεγε :

«στὸ κόκκινο λάβαρο
πάντα πιστοὶ
στὸ κόμμα μας πλάϊ
ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ»

ὁ Μίκης τὸ ἀλλάζει :

«στὸ τίμιο λάβαρο
πάντα πιστοὶ
στὴ σάλπιγγα πλάϊ
ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ.

Οἱ μιασματικὲς λέξεις κόκκινο καὶ κόμμα ἐξαλείφονται καὶ τὸ τραγοῦδι γίνεται ἄσπιλο, γίνεται ἐθνικόφρον καὶ ὁ Μίκης εὐτυχὴς γιὰ τὴν ἑνότητα ποὺ πέτυχε.

Ὁ Καραλῆς μελοποιεῖ αὐτὸ ποὺ δὲν ἀρέσει στὴν ἀγορά. Ὅ,τι δὲν τολμᾶς νὰ πεῖς ἢ νὰ ψιθυρίσεις, ὁ Καραλῆς τὸ οὐρλιάζει, μέχρι ποὺ νὰ σὲ κουφάνει. Ἡ ἱστορία ἀρχίζει ἀπὸ παλιὰ ὅταν «στὴν βουλὴ εἴχαμε

Τοῦ ΦΩΝΤΑ ΦΑΛΤΣΕΑ

20 καρέκλες, εἴχαμε καὶ ἀρχηγό, ἐπιτυχία», «τὰ πεζοδρόμια ἦταν γεμάτα αἵματα» καὶ ἡ ΕΔΑ πήγαινε στὰ χωριὰ γιὰ νὰ φυτέψει δέντρα. Ἡ δικτατορία καὶ ἡ ἀντίσταση τῶν σαλονιῶν μὲ τὸ Σεφέρη, τὸ κόμμα μὲ τοὺς σκυλοκαυγάδες γιὰ τὴν σφραγίδα καὶ γιὰ τὴν φίρμα ΚΚΕ, Ἑταιρεία Περιωρισμένης Εὐθύνης καὶ ἀπεριόριστης ἀνευθυνότητας. Ὁ φασισμὸς στὴν καθημερινὴ ζωὴ μὲ τὸν Ξανθόπουλο ποὺ ὑποφέρει στὸ σινεμὰ, τὴν Ροζέτα, ποὺ ἔκοψε τὶς κακὲς παρέες καὶ ἀσχολεῖται μόνο μὲ τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸν Ὀλυμπιακό, ποὺ σίγουρα θὰ γίνει πρωταθλητής. Καὶ ἔξω ἀπὸ ὅλα αὐτά, οἱ μεγάλες βουβὲς μᾶζες κοιτᾶνε τὸν ἥλιο μὲ μεγάλα ἔκπληχτα μάτια. Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει τίποτα. Μόνο ἡ βουβὴ ἔκπληξη, ἡ ἀπορία καὶ ἡ σιωπή. Αὐτὴ ἡ θανατερὴ σιωπὴ ὅταν ἔχεις νὰ πεῖς τόσα καὶ ἐπιλέγεις τὴν σιωπή. Αὐτὴ τὴ σιωπὴ σπάει ὁ Καραλῆς. «Πέρασε πιὰ ὁ καιρός, δὲν μᾶς μένει τίποτα», «Καιρὸς νὰ γεμίσουν τὰ βουνὰ ἠφαίστεια καὶ οἱ θάλασσες κόκκινους ἀνεμοστρόβιλους», «Ἐπανάσταση, ἀλήτισσα, γιατὶ μὲ κυνηγᾶς;»

Αὐτὰ ποὺ ἀρνεῖται ὁ Καραλῆς, κατεστημένο, πολιτικάντες, ὀνόματα ποὺ ἐπέβαλε ἡ διαφήμιση, γίνονται γιὰ τὸ Θεοδωράκη τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς πολιτικῆς του—καὶ τὸ ἐκφράζει μουσικά. Ἀποτέλεσμα : Μιὰ μπάντα ζητιάνων ποὺ περιφέρεται τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων στὶς μεγάλες ἀγορὲς τῆς Δύσης καὶ ἐκλιπαρεῖ τὴ λύπηση. Σὲ ρυθμὸ καντάδας ὁ Μίκης τραγουδάει γιὰ τὸν πολυβασανισμένο λαὸ ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεχνάει τὸν Ὡρωπὸ καὶ προσφέρει τὸ σύμβολο τῆς συμφορᾶς σὰν σύμβολο ἀγώνα. Ἔτσι βρίσκουνε πολιτικὸ περιεχόμενο καὶ οἱ ἀγύρτες «φιλέλληνες» τῆς δύσης ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ «ἑλληνικὸ θέμα» γιὰ ἀσσανσὲρ τῆς καρριέρας τους ἢ γιὰ σκοτεινὲς ἴντριγκες γιὰ τὰ νέα δεσμά. Μιὰ ποὺ τὸ πρόβλημα περιορίζεται μόνο στοὺς κρατούμενους χωρὶς νὰ κοινωνικοποιεῖται καὶ νὰ θέτει στὴν ἡμερήσια διάταξη τὴν ριζικὴ ἀλλαγὴ τῶν κοινωνικῶν δομῶν, εἶναι εὔκολο νὰ γίνει «δημοκρατία» μιὰ ποὺ αὐτὸ ποὺ ἐμποδίζει τὸ ἄνθισμα τῆς δημοκρατίας εἶναι μόνο οἱ κρατήσεις καὶ οἱ ἐκτοπισμοί. Ἐκεῖ ποὺ τὸ τραβάει ὁ Θεοδωράκης δὲν ἔχει διέξοδο. Ἀνακυκλίζεται στὴν ἀπελπισία καὶ φτάνει στὸ τέρμα του, μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσει καὶ νὰ καταλάβει τίποτα.

Ὁ Καραλῆς βρίσκεται στὴν ἀφετηρία. Μόλις ξεκίνησε μὲ τὴν κιθάρα του μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ ἀντάρτη. Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀφήσει ἥσυχους. Ἂν θέλετε μιὰ εὐχάριστη βραδιὰ, μὴ βάλετε στὸ πικὰπ αὐτὸ τὸν δίσκο —θὰ σᾶς κάνει νὰ ντραπεῖτε. Ἔχουμε τόσα πολλὰ νὰ κάνουμε καὶ χανόμαστε στὸν προσωπικό μας τσελεμεντὲ «γιὰ νὰ βροῦμε τὴν συνταγὴ γιὰ τὸ ἰμὰμ-μπαϊλντί», ὅπως εὔστοχα τραγουδάει ὁ Λάκης Καραλῆς γιὰ τὸ κόμμα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

● «ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ» (No 11—12). Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: «Ἡ ἀνεξάρτητη ἀριστερὰ κάνει τὶς ἐκτιμήσεις της», κύριο ἄρθρο, «Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821», «Ὁ τωρινὸς κόσμος καὶ οἱ προοπτικές του», «Ἡ Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ», «Λατινικὴ Ἀμερική», «Ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἰσραὴλ» κ.ἄ.

● «ΛΑΙΚΗ ΦΩΝΗ» (Ἀριθμὸς 3). «Ἔκδοση Ἑλλήνων Μαρξιστῶν — Λενινιστῶν». Σέ ἄρθρο της μὲ τίτλο «τὰ παζαρέματα στὸ Φοιτητικὸ Σύλλογο Λονδίνου καὶ οἱ θεωρίες τῶν τροτσκιστῶν καὶ κρυπτοτροτσκιστῶν» ἐπιτίθεται στὶς Ἐπαναστατικὲς Σοσιαλιστικὲς Ὁμάδες (τὰ μέλη τους εἶναι οἱ... «κρυπτοτροτσκιστές») ἀναζητώντας ἐπιχειρήματα σὲ κείμενα τοῦ περιοδικοῦ «Ἐπανάσταση» πρὶν ἀπὸ τὴν ἵδρυση τῶν ΕΣΟ! Ἐπιτίθεται ἐπίσης στοὺς τροτσκιστὲς παραθέτοντας ὁλόκληρο κατεβατὸ ἀπὸ κείμενο τοῦ «μεγάλου προλετάριου ἡγέτη Ι.Β. ΣΤΑΛΙΝ» (τὰ κεφαλαῖα εἶναι τοῦ μαοϊκοῦ ἀρθρογράφου).

● «ΑΓΩΝΑΣ» (τεῦχος 2) ὄργανο τῆς — αὐτοτιτλοφορούμενης — πιὸ «ἀνανεωτικῆς» ὁμάδας τῶν «ἀνανεωτῶν» τοῦ ΚΚΕ. Σὲ κύριο ἄρθρο διευκρινίζεται — ἐπὶ τέλους: «Δὲν εἴμαστε μιὰ ὁποιαδήποτε ὁμάδα, εἴμαστε ὀργάνωση, εἴμαστε κομματικὴ ὀργάνωση, τμῆμα τοῦ ἑνιαίου (;) καὶ ἀδιαιρέτου (!) κόμματος.. Τὰ κομματικὰ μέλη, ποὺ θέλουν ν' ἀσκήσουν μιὰ στεῖρα πολεμικὴ κατὰ τῆς ἡγεσίας (;), κάνουν λάθος νὰ νομίζουν ὅτι ὁ «Ἀγώνας» εἶναι σύμμαχός τους. Οἱ στῆλες του εἶναι κλειστὲς γι' αὐτὰ» (Σημ. «Μαμῆς»: ἡ στίξη δική μας).

● «ΤΟΥΠΑΜΑΡΟΣ» : μπροσούρα γιὰ τὸ γνωστὸ κίνημα τῆς Οὐρουγουάης. Ἐκδόσεις «Νέα Ἐξόρμηση».

● «ΕΞΟΔΟΣ»: (Ἀριθ. 6) περιοδικὴ ἔκδοση τῆς «Πνευματικῆς Ἀντίστασης». Σέ κύριο ἄρθρο γιὰ τὰ παζαρέματα Παπαδόπουλου — παλαιοκομματικῶν γράφει: «Ὁ λαός μας δὲν φαίνεται νἄχει ὄρεξη, νὰ χρησιμεύσει, ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ ὑποπόδιο, νὰ κάμει πλάτες, νὰ κρατήσει τὸ φανάρι σὲ κείνους ποὺ θἄρθουν, πάλι νὰ διάσουν τὶς στοιχειώδεις ἐλευθερίες του μπροστά του».

περισκοπιο

● ΠΕΡΑΣΕ μήνας ἀπὸ τὴ συντριβὴ τῶν «ἐθνικῶν μας ἐλπίδων» στὸ Γουέμπλεϋ κι ἡ ὑποδαυλισμένη ποδοσφαιρικὴ ὑστερία δὲν καταλάγιασε σε ἀκόμη. Φαντάσου τὶ μᾶς περίμενε, ἔτσι κι ὁ «Παναθηναϊκὸς» (ποὺ ἔγινε.... «πανελλήνιος, ἔγινε παγκόσμιος», κατὰ τὸν Παττακὸ) ἄφηνε τὸ γήπεδο νικητής...

Τὸ τελευταῖο, σχετικὸ, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα :

«Νὰ ἀναλάβη ὑπεύθυνο πόστο στὸν ἑλληνικὸ ἀθλητισμὸ ἡ κυρία πρωθυπουργοῦ» πρότεινε —ἐντελῶς σοβαρὰ—ἐπιστολογράφος τῶν ἀθηναϊκῶν «Νέων». Καὶ ἡ «ΟΜΑΔΑ»— ἡ ἀθλητικὴ τοῦ «προοδευτικοῦ» συγκροτήματος Λαμπράκη— βρῆκε τὴν πρόταση καταπληκτική. Ἐξεθείασε τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον τῆς Δέσποινας γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ (πραγματικὰ, ὁ φακὸς τὴν ἀπαθανάτισε σὲ κάθε φάση τοῦ πρόσφατου ποδοσφαιρικοῦ μας «κλέους») κι ὁ ὁλοκλήρωσε τὴν πρόταση, μὲ τὴν εἰσήγηση νὰ διοριστεῖ ἡ πρώην σύζυγος χωροφύλακα Β΄ Γεν. Γραμματεὺς Ἀθλητισμοῦ — πλάϊ στὸν «τιτάνα» Ἀσλανίδη.

★

● ΑΥΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ στὸν ταλαίπωρο τόπο μας. Καὶ ἄλλα. Τὴν πικρή τους γεύση μᾶς μεταδίδει μὲ τὸ ἰδιότυπο στύλ του ὁ ἐρημίτης τῆς Χαλκίδας Γιάννης Σκαρίμπας ἀπαντώντας σὲ ἔρευνα ἀθηναϊκοῦ περιοδικοῦ :

«...Λυπᾶμαι ποὺ μοῦ θέτετε τὸ ἐρώτημα, ἂν ὑπάρχει — ἐδῶ—τοπικὴ θεατρικὴ κίνηση. Θὰ ἦταν (νὰ ὑπῆρχε) περίεργο. Ὄχι, ἀγαπητέ, οὔτε στὴ Χαλκίδα, οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἐπαρχία διψᾶμε τὴ θεατρικὴ αὐτὴ δίψα. Ἐμεῖς καὶ τὰ χωριά μας, διψᾶμε μόνο.. διψίσα. Καὶ πίνουμε κόκα-κόλα, ἀντὶ νεράκι. Τοῦτο, τὸ θεωροῦμε ὡς ἰσογράμμιση μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ ...μὲ τὴ Τζάκυ! Ἰδιαίτερα, οἱ πιὸ —ἀπὸ μᾶς—συγχρονισμένοι, ἔχουμε ἐφοδιασθεῖ μὲ τηλεόραση. Ὅπως βλέπετε, οἱ θεοί μας εὐφημοῦσι. Κατὰ τὰ ἄλλα εἴμαστε καλά, τοῦθ' ὅπερ... καὶ λοιπά.

Τώρα, ἴσως, θὰ μοῦ πῆτε ποιὰ εἶναι τὰ εἰδικὰ ἐνδιαφέροντά μας; Θὰ σᾶς πῶ : ψοφᾶμε γιὰ σινεμὰ (ἔτσι τὸν λένε τὸν κινηματογράφο στὰ χωριά μας) καὶ γιὰ φὺτ-μπόλια. Ἀπὸ συναπτὲς δεκαετίες, καὶ δῶ (ὅπως καὶ σὲ σᾶς, ἀφτοῦ) τὰ πάντα ἔχουν βαλθεῖ πῶς νὰ μᾶς ἀποβλακώσουν τὸ ταχύτερο. Τρεῖς εἶναι οἱ νέες θρησκεῖες μας καὶ μεῖς ζηλωτές τους : Τὰ Ι.Χ., ὁ κινηματογράφος καὶ ἡ μπάλα!...».

★

● ΜΙΚΡΟ ΔΕΙΓΜΑ μὲ τὶ ταῖζει τοὺς ἀναγνῶστες της ἡ κολιγιαννικὴ «Ἐλεύθερη Πατρίδα». Στὸ φύλλο της τῆς 6.6.71 δημοσιεύει «γράμμα» (φανερὰ χαλκευμένο στὰ γραφεῖα της) γιὰ νὰ κατακεραυνώσει τὸ δίσκο μὲ τὰ πολιτικὰ τραγούδια τοῦ Λάκη Καραλῆ. Κι εἶναι ἀπίθανο πῶς, μέσα σὲ 50 ἀράδες, κατάφερε νὰ χωρέσει τόσα καὶ τέτοια ἀσύστολα ψεύδη.

Ἦταν, λέει, παρὼν ὁ «ἐπιστολογράφος» στὴν «πρώτη ἀκρόαση» τοῦ δίσκου (ἀκόμη καὶ τὸν τίτλο του πλαστογραφεῖ!), σὲ αἴθουσα τοῦ Λονδίνου, ὅπου «ὁ «συνθέτης» ἄκουσε τὸν ἀναβαλλόμενο, ἀπ' ὅλους τοὺς παρόντες». Κι ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Καραλῆς μόνο χειροκροτήματα ἀπέσπασε — γιὰ πολλοστὴ φορὰ στὴν ἴδια αἴθουσα. Κι οὔτε μία (ἀριθ. 1) ἐπίκριση....

Καὶ προχωρεῖ ἀκάθεκτος, ὁ ἄθλιος, μιλώντας γιὰ τοὺς στίχους τῶν τραγουδιῶν—γιὰ νὰ τοὺς διαστρεβλώσει βάναυσα καὶ νὰ τοποθετήσει δικούς του στὴ θέση τους : «μιὰ ἀπίθανη φοιτητριούλα — λέει — διαβάζει τὸν «Καζαμία τοῦ Κινέζικου Προλεταριάτου» καὶ βλέπει νὰ πλησιάζει «τὸ ἀστέρι τοῦ Μάο» καὶ διαβεβαιώνει ὅτι «ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ μ' αὐτὸ τ' ἀστέρι».

Ἀλλὰ ὁ δίσκος κυκλοφορεῖ εὐρύτατα. Εὔκολο εἶναι νὰ διαπιστώσει καθένας ὅτι αὐτὴ ἡ «μαοπληξία» ὑπάρχει μόνο στὸν εὐφάνταστο κολιγιαννικὸ ἐγκέφαλο. Τὶ νὰ προσθέσουμε μεῖς ; Ὑπενθυμίζουμε μόνο τὸν εὔστοχο τίτλο τοῦ κειμένου: Ἀθλιότητες...

Τὸ σφυροδρέπανο πλάϊ στὸ φοίνικα

ΣΤΑ ΜΕΣΑ τοῦ Ἰούνη τέλειωσε ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ρουμάνου ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Μανέσκου στὴν Ἀθήνα. Μέσα στοὺς σημαιοστολισμοὺς καὶ τὶς φανφάρες τῆς χούντας οἱ Ρουμάνοι ἐπίσημοι ἔπιναν στὴν ὑγεία τῶν βασανιστῶν (ὁ Ἀγγελῆς βρισκόταν στὸ ἴδιο τραπέζι) ἐνῶ τὰ λαγωνικὰ τῆς Ἀσφάλειας δημιουργοῦσαν τετράγωνα «νεκρῆς ζώνης» μπλοκάροντας τὴν συγκοινωνία γιὰ ν' ἀφήσουν νὰ περάσουν στὴν ἴδια φάλαγγα τῶν ἐπισήμων αὐτοκινήτων ὁ Παπαδόπουλος μὲ τὸ ἔμβλημα τῆς πουλάδας καὶ τὸν φοίνικα καὶ λιγάκι πιὸ πίσω οἱ ἐπίσημοι «σοσιαλιστὲς» τῆς Ρουμανίας, μὲ τὸ σφυροδρέπανο.Φυσικὰ τὸ ἴδιο ἔμβλημα γραμμένο στοὺς τοίχους τῆς Ἀθήνας μὲ ἀσβέστη στοιχίζει 20 χρόνια φυλακή. Στὸ μετάξι ὅμως τῆς σημαιούλας τῶν Ρουμάνων τιμᾶται ἐξίσου μὲ τὸ ἔμβλημα τῆς 21ης Ἀπριλίου.

★

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ κράτησε τέσσερις μέρες. Ὅταν προαναγγέλθηκε κυκλοφόρησε ἀμέσως ἡ φήμη πὼς πρόκειται περὶ μπλόφας (πρῶτα γράφτηκε στὸν «Ἐλεύθερο Κόσμο»). Οἱ παλιοὶ ἀριστεροὶ δὲν ξέρανε τὶ νὰ ποῦνε. Κοιτάζανε τὶς φωτογραφίες τοῦ Παπαδόπουλου καὶ τοῦ Μανέσκου κάτω ἀπὸ τὰ κάδρα τῶν Βασιλέων μας, χαμογελαστῶν καὶ ἠλίθιων, καὶ δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους. Στὰ καφενεῖα τῆς γειτονιᾶς εἶχε χαλάσει ὁ κόσμος ἀπὸ προβλέψεις. Ἄλλοι λέγανε πὼς φέρνει προτάσεις ἀπὸ τὸ Θεοδωράκη, ἄλλοι πὼς ἦρθε νὰ πείσει τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ψηφίσει τὴν εἴσοδο τῆς Κίνας στὸν ΟΗΕ, ἄλλοι λέγανε πὼς θὰ μελετήσουν νὰ φέρουν νερὸ ἀπὸ τὴν Ρουμανία, μιὰ ποὺ ἡ λίμνη τοῦ Μαραθώνα πάλι στέρεψε καὶ ὅλες οἱ γειτονιὲς τῆς Ἀθήνας ἔχουν κορακιάσει τώρα μὲ τὶς κάψες. Ἄλλοι, γιὰ νὰ πείσει τὸν Παπαδόπουλο νὰ ταξιδέψει στὸ Βουκουρέστι, ὅπου τοῦ ἔχουν στήσει παγίδα οἱ Κολιγιαννικοὶ καὶ ἄλλοι γιατὶ ἡ κυρία Μανέσκου ἤθελε νὰ πάρει μαζί της μπουζούκια καὶ νὰ τὰ μεταφέρει στὴν Ρουμανία γιὰ νὰ γίνει πιὸ τουριστική.

★

ΣΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ὅμως Λονδίνο τὰ πράγματα εἴχανε παρουσιαστεῖ διαφορετικά. Στοὺς «Φαϊνάνσιαλ Τάϊμς» γραφόταν πὼς ἡ Κομεκὸν (ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ τῶν Ἀνατολικῶν) θέλει νὰ ἀγοράσει τὰ καπνὰ τῆς Ἑλλάδας. Ἡ χούντα ξεζουμίζοντας τοὺς καπνοπαραγωγοὺς ἔχει πετύχει πολὺ χαμηλὲς τιμὲς γιὰ τὰ ἐξαγώγιμα καπνά. Οἱ τιμὲς ποὺ δίνει εἶναι ἐξευτελιστικὲς καὶ οἱ καπνοπαραγωγοὶ εἶναι ἕτοιμοι νὰ κάψουν τὶς σοδιές τους. Γιὰ τοὺς γραφειοκράτες ὅμως, ποὺ παίζουν τὸ ἴδιο παιχνίδι ἀπέναντι στοὺς ρουμάνους ἐργαζόμενους, ἐκεῖνο ποὺ μετράει εἶναι ἡ χαμηλὴ τιμή. Τὰ σοσιαλιστικὰ ὄνειρα, ὁ «διεθνισμὸς», ὁ «ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο» καὶ ἄλλα φούμαρα γίνονται προπόσεις στὸ τραπέζι τοῦ δικτάτορα γιὰ νὰ πετύχουν ἀκόμα πιὸ φτηνὴ τιμή, δηλαδὴ ἀκόμα πιὸ βαθειὰ τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ τῶν φτωχῶν καπνοπαραγωγῶν. Ἂν οἱ καπνοπαραγωγοὶ ξεσηκωθοῦν, τότε σημαίνει πιὸ ἀκριβὴ τιμὴ γιὰ τὰ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

καπνά. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν συμφέρει οὔτε τὸν Παπαδόπουλο οὔτε τοὺς Ἀνατολικούς. Ἡ χούντα, τὸ στάτους κβό, ὅπως τὸ λένε πρέπει νὰ κρατηθεῖ τὸ ἴδιο. Μόνο ἕνα κράτος μὲ σιδερένια γροθιὰ μπορεῖ νὰ κρατήσει τοὺς ἐργαζόμενους στὰ γόνατα. Ἂν χρειαστεῖ βέβαια νὰ φυλακίσει καὶ νὰ βασανίσει κομμουνιστὲς ἢ λαϊκοὺς ἀγωνιστὲς αὐτὸ δὲν ἔχει καμιὰ σημασία. Οἱ τιμὲς πρέπει νὰ κρατηθοῦνε χαμηλά. Μάλιστα ἡ ἴδια ἡ Ρουμανία εἶχε δώσει αὐτοκίνητα στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ κάνει πιὸ ἀποτελεσματικὰ ἐπιδρομὲς καὶ συλλήψεις.

★

ΕΤΣΙ, ΛΟΙΠΟΝ, ὁ Ρουμάνος ἐκπρόσωπος τῆς γραφειοκρατίας δηλώνει πὼς δὲν τὸν ἐνδιαφέρει νὰ ἀναμιχθεῖ στὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλλάδας, πὼς μποροῦν νὰ συνυπάρχουν διαφορετικὰ καθεστῶτα μὲ διαφορετικὲς κοινωνικοπολιτικὲς δομὲς, νὰ συνυπάρχουν εἰρηνικὰ καὶ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ζώνη εἰρήνης στὰ Βαλκάνια. Θὰ μποροῦσαμε νὰ συμπληρώναμε καὶ μεῖς, φτάνει αὐτὰ τὰ δυὸ καθεστῶτα νὰ ἐκμεταλλεύονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τοὺς ἐργαζόμενους, ὅπως συμβαίνει στὴν Ρουμανία καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὰ δὲν γράφτηκαν σὲ καμιὰ Ἑλληνικὴ ἐφημερίδα. Ἀόριστα ἀνακοινωθέντα γιὰ τὴν «προαιώνια φιλία τῶν δύο λαῶν» καὶ προπόσεις τοῦ Παπαδόπουλου στὸ στὺλ «Δυνάμεθα νὰ ἐπιτυγχάνωμεν τὰ πάντα»... «τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν θὰ τὴν πάρετε μαζί σας ὡς ἀνανακλᾶται αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὰ βλέμματά μας. Ἐμεῖς κρατᾶμε τὴν ἰδικήν σας»... «Ἐνδιαφερόμεθα γιὰ τὴν εἰρήνη στὰ Βαλκάνια», δηλώνει ὁ Ρουμάνος.

Ἔτσι ὁ ἀντικομμουνισμὸς τῆς χούντας πῆγε περίπατο μαζὶ μὲ τὸν «κομμουνισμὸ» τῆς Ρουμάνικης γραφειοκρατίας. Τὶ νὰ λένε ἄραγε οἱ Πάπες τοῦ κόμματος ἀπὸ τὴν ἕδρα τους στὴ Μόσχα, τὸ Βερολίνο καὶ τὸ Βουκουρέστι ; Σίγουρα θὰ φάχνουν νὰ βροῦν καμμιὰ νέα θεωρία ποὺ νὰ τὸ δικαιολογοῦν καὶ αὐτό, προσπαθώντας νὰ μᾶς πείσουν πὼς ἔγινε γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας καὶ γιὰ τὴν μυθικὴ ζώνη εἰρήνης καὶ φιλίας στὰ Βαλκάνια, ποὺ φιγουράρει στὸ πρόγραμμά τους καὶ ποὺ τὴν ἐκτελεῖ γιὰ λογαριασμό τους ὁ Παπαδόπουλος.

Ν. Β.

Τὸ ‹εἰρηνικὸ πέρασμα› τοῦ Κ.Κ. ἀνοίγει τὸ δρόμο στὸν Ἰταλικὸ νεοφασισμὸ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τῶν πρόσφατων περιφερειακῶν ἐκλογῶν στὴν Ἰταλία καὶ ἡ σημαντικὴ αὔξηση τῶν ψήφων τῶν νεοφασιστῶν ξάφνιασαν μόνον αὐτοὺς ποὺ συνεχίζουν νὰ βλέπουν τὴν Ἰταλία σὰν τὸ «μεγάλο οἰκονομικὸ θαῦμα» ἢ τὴν χώρα, ὅπου τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα «παντοδύναμο καὶ ἐπαναστατικὸ» προσπαθεῖ νὰ ὁδηγήσει τὴν ἐργατικὴ τάξη στὴν ἐξουσία. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα ποὺ περικλείει ἀπὸ τὴν μιὰ τὶς ἄλυτες ἀντιθέσεις μέσα στοὺς ἴδιους τοὺς κόλπους τῶν καπιταλιστῶν καὶ τῆς ἀστικῆς τάξης γενικώτερα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν συνεπῆ ρεφορμιστικὴ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ι., ἔρχεται πολλὲς φορὲς τόσο κραυγαλέα στὴν ἐπιφάνεια, ποὺ τραντάζει κι' αὐτοὺς ἀκόμα ποὺ δὲν θέλουν νὰ τὴ δοῦν.

Τὸ ἰμπεριαλιστικὸ κεφάλαιο συγκεντρώνεται κυρίως γύρω ἀπὸ τὶς βιομηχανίες αὐτοκινήτων καὶ ὅσες συνδέονται μ' αὐτὲς (σιδήρου, χαλκοῦ, πετρελαίου κλπ.), τὶς βιομηχανίες ἠλεκτρονικῶν, ἠλεκτρικῶν εἰδῶν καὶ γραφομηχανῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸν ὑπὸ ἀνάπτυξη κλάδο τῆς χημικῆς βιομηχανίας.

Εἶναι αὐτὸ ποὺ συνεχῶς δίνει τὴν ἄγρια μάχη γιὰ ὕπαρξη καὶ ἐπιβολή του μέσα στὰ πλαίσια τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Βοηθιέται δὲ συστηματικὰ ἀπὸ τὶς κρατικὲς βιομηχανίες ποὺ ἐλέγχουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ 50% τῆς ἰταλικῆς βιομηχανίας.

Στὴν προσπάθεια του νὰ ἀναπτυχθεῖ καὶ νὰ ἐπιβληθεῖ σὰν ἡ κυρίαρχη οἰκονομικὰ μορφὴ στὴν ἰταλικὴ βιομηχανία πῆρε καὶ παίρνει συνεχῶς μέτρα, ποὺ τὸ φέρνουν σέ ἀνοιχτὴ ρήξη ἀπὸ τὴν μιὰ μὲ τὶς μικρὲς βιομηχανίες καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ τοὺς ἀγρότες.

Μέτρα, ὅπως ἡ κατάργηση τῶν δασμῶν καὶ τῶν ζωνῶν μισθολογικῶν διαφοροποιήσεων ἦταν χτύπημα γιὰ τὶς μικρὲς βιομηχανίες καὶ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ κλείσουν πολλὲς ἀπ' αὐτές. Ἐπίσης τὰ μέτρα ποὺ παίρνονται συνεχῶς γιὰ τὴν συγκέντρωση καὶ αὔξηση τῆς παραγωγικότητος τῆς γῆς μέσα στὰ πλαίσια τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς (Σχέδιο Μάνσχολντ), κτυποῦν ἀλύπητα τοὺς μικροκαλλιεργητὲς καὶ τοὺς στέλνουν νὰ βροῦν δουλειὰ στὶς διάφορες πόλεις.

Ὅμως ὅσο περισσότερο ἡ ἰταλικὴ βιομηχανία προχωράει στὴν τεχνολογικὴ ἀνάπτυξη καὶ συγκέντρωση τόσο περισσότερο οἱ δυνατότητες ἀπασχόλησης μειώνονται, ἡ ἀνεργία αὐξάνεται καὶ οἱ ἤδη ἄθλιες συνθῆκες στέγασης, ὑγείας, ἐκπαίδευσης χειροτερεύουν.

Οἱ ἐργάτες τῶν βιομηχανιῶν βλέπουν καθημερινὰ τὸ εἰσόδημά τους νὰ ἐξανεμίζεται μὲ τὸν αὐξανόμενο πληθωρισμὸ, ἡ ἐκμετάλλευση μέσα στὸ ἐργοστάσιο νὰ ἐντείνεται καὶ ἡ ἀνασφάλεια γιὰ τὴν συνέχιση τῆς ἀπασχόλησης τους νὰ αὐξάνεται.

Περικυκλωμένα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀντιθέσεις, τὰ πολιτικὰ κόμματα τῆς Ἰταλίας προσπαθοῦν μάταια νὰ βροῦν τὴν λύση. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχουν δημιουργηθεῖ δύο σαφεῖς τάσεις μέσα σ' αὐτά :

● ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΑ ἡ πιὸ συντηρητική, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Σοσιαλδημοκράτες (ΣΔΚ) καὶ κομμάτι τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν, ποὺ ὑποστηρίζουν ἀκόμα καὶ ἄμεσα καταπιεστικὰ μέσα, μὴ ἀποκλείοντας καὶ στρατιωτικὸ πραξικόπημα, γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ βίαιο ξέσπασμα τῶν ἀντιθέσεων ποὺ αὐτὸν τὸν καιρὸ ἐμφανίζεται μέ διάφορες μορφὲς στὴν Ἰταλία (Ρέτζιο Καλάμπρια, κατάληψη σπιτιῶν, ἐργάτες αὐτοκινήτων στὸ Τουρίνο κλπ.).

● ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ τὸ μεγάλο κεφάλαιο σὲ συνεργασία μὲ τοὺς Σοσιαλιστὲς (Σ.Κ.Ι.) καὶ τμῆμα τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν, προσπαθεῖ νὰ βρεῖ διέξοδο στὴν πολιτικὴ συνεργασία μὲ τὸ Κ.Κ.Ι., στηρίζοντάς την σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ρεφορμιστικὰ μέτρα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ Κ.Κ.Ι.

ΓΙΑ ΤΟ Κ.Κ.Ι. ὑπῆρχαν δύο δρόμοι νὰ ἀκολουθήσει. Ὁ ἕνας, νὰ βαθύνει ἀκόμα περισσότερο τὶς ἀντιθέσεις τοῦ ἰταλικοῦ καπιταλισμοῦ ὀργανώνοντας καὶ συντονίζοντας ἕνα ἑνιαῖο ἀγώνα τοῦ βιομηχανικοῦ προλεταριάτου μὲ τὰ ἐξαθλιωμένα στρώματα τῶν πόλεων καὶ τοὺς ἀγρότες τοῦ Νότου, μὲ μόνη δυνατὴν λύση τῶν ἀντιθέσεων τὴν πάλη γιὰ τὸν Σοσιαλισμό. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔξω ἀπὸ τὴν προοπτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ι., ὅταν ἀκόμα, ἔκανε κυ-

Τῆς ΜΑΡΙΑΣ ΧΑΤΖΗ

βέρνηση συνεργασίας μὲ τοὺς καπιταλιστὲς στὸ τέλος τοῦ Β' Παγκόσμιου πολέμου.

Ὁ ἄλλος, αὐτὸς ποὺ τώρα μὲ μεγάλη συνέπεια ἀκολουθεῖ εἶναι νὰ προχωρήσει—στηριζόμενο στὸ βιομηχανικὸ προλεταριάτο καὶ ταυτίζοντας τὴν ὕπαρξή του μὲ τὴν ὕπαρξη τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ κεφαλαίου— στὴ συνεργασία αὐτῶν τῶν δύο, ὥστε ἁρμονικὰ καὶ εἰρηνικὰ μέσα ἀπὸ τὸ κοινοβούλιο νὰ λαβαίνουν ἀπὸ κοινοῦ μέτρα γιὰ τὴν διατήρηση τῆς ἡγεμονίας τοῦ μεγάλου κεφαλαίου παρὰ τὶς ἀντιθέσεις ποὺ τὸ ἴδιο ἔχει δημιουργήσει.

Μιὰ ἀνασκόπηση τῆς πολιτικῆς τοῦ Κ.Κ.Ι. τὰ τελευταῖα χρόνια, πείθει γιὰ τὴν συνέπειά του :

● ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ τὶς μεταρρυθμίσεις ποὺ στρέφονται ἐνάντια στὸ μικρὸ κεφάλαιο καὶ τοὺς ἀγρότες τοῦ Νότου.

● ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΙ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ αἰτήματα ποὺ βοηθᾶνε τὴν πολιτικὴ τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ κεφαλαίου γιὰ ἐκσυγχρονισμὸ τοῦ προλεταριάτου (ἐκπαίδευση, κατοικία, ὑγεία), καὶ συγχρόνως τοὺς ἀποτραβᾶ ἀπὸ τὸν ἄμεσο τόπο τῆς ἐκμετάλλευσης, τὸ ἐργοστάσιο. Ὅπου ὅμως ἀναγκάζεται νὰ συγκεντρωθεῖ σὲ ἐργατικὰ αἰτήματα μιᾶς βιομηχανίας, ἐκεῖ προσπαθεῖ νὰ κρατήσει τὸν ἀγώνα διασπασμένο ἀπὸ τὸν ἕνα κλάδο μὲ τὸν ἄλλο καὶ ἐπίσης νὰ κρατήσει ξεσηκωμένους τοὺς ἐργάτες ἀπὸ ὁποιαδήποτε συμμαχία μὲ τοὺς φοιτητὲς, ἀγρότες καὶ τὰ ἄλλα ἐξαθλιωμένα στρώματα τῶν πόλεων.

● ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ καὶ ταξικὴ συνείδηση τὴν ὑποκαθιστᾶ μὲ τὴν ἐκλογικὴ πάλη γιὰ τὴν αὔξηση τοῦ ἐκλογικοῦ του ποσοστοῦ ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ γιὰ τὴν συμμετοχή του σὲ κυβέρνηση συνεργασίας ἀπὸ τὴν ἄλλη.

ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΕΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ κόμμα ἦταν φυσικὸ νὰ βρεῖ ὑποστήριξη μέσα σ' αὐτὰ τὰ στρώματα ποὺ μέχρι τώρα δὲν ἔχουν μπορέσει νὰ ἐκφραστοῦν μέσα ἀπὸ καμιὰ ἄλλη πολιτικὴ δύναμη. Στὴν πλειοψηφία τους τὰ ἀποτελέσματα προέρχονται ἀπὸ τὸν Νότο τὸν χῶρο ὅπου κατ' ἐξοχὴν ἔχει κτυπηθεῖ ἀπὸ τὰ μέτρα τοῦ μεγάλου κεφαλαίου. Τὸ Κ.Κ.Ι., συνεπὲς πρὸς τὴν μέχρι τώρα πολιτική του, προτείνει ἕνα πλατὺ «ἀντιφασιστικὸ μέτωπο» μὲ ὅλα τὰ κόμματα, κατηγορῶντας «τοὺς ἐξτρεμιστὲς τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς» γιὰ τὶς μέχρι τώρα συνέπειες. Δηλαδὴ, παίρνει τὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὶς αἰτίες καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ βασίζει ἀκόμα δυνατότερα τὴν ρεφορμιστικὴ πολιτική του ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς αἰτίες τῶν σημερινῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ ἄλλα κόμματα προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν ὅσο μποροῦν αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα, ὥστε ἀφ' ἑνὸς νὰ πιέσουν τὸ Κ.Κ. νὰ νερώσει ὅσο γίνεται τοὺς συνδικαλιστικοὺς ἀγῶνες, ἀφ' ἑτέρου νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιβάλουν καταπιεστικὰ μέτρα ἐκεῖ ποὺ οἱ ἀγῶνες ὀξύνονται. Ἡ σταδιακὴ ὅμως αὐτονόμηση μέσα ἀπὸ τοὺς ταξικοὺς ἀγῶνες ὅλο καὶ μεγαλύτερου κομματιοῦ τοῦ βιομηχανικοῦ προλεταριάτου, καθὼς καὶ ἡ ὕπαρξη ἔστω καὶ μικρῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς δὲν προμηνύουν ὁμαλὴ ἐξέλιξη οὔτε γιὰ τὰ σχέδια τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ κεφαλαίου οὔτε γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συμβίωση ποὺ ἐπιδιώκει τὸ Κ.Κ.Ι.

ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΣΕ ΕΞΑΡΣΗ ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗ ΧΗΜΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ δυναμικότητα συνεχίζουν τοὺς διεκδικητικοὺς τους ἀγῶνες οἱ ἐργαζόμενοι στὴ χημικὴ καὶ πετροχημικὴ βιομηχανία τῆς Βόρειας Ρηνανίας καὶ τῆς Ἔσσης (HESSEN) Δεκάδες χιλιάδες ἐργάτες ἔχουν κατεβεῖ σὲ ἀνεπίσημες ἀπεργίες καὶ καθημερινῶς οἱ ἀγῶνες ἁπλώνονται στὸ βιομηχανικὸ αὐτὸ κλάδο. Στὶς προσπάθειες τῶν ἐργοδοτῶν νὰ ὑπαγορεύσουν αὐξήσεις ὅπως σ' αὐτοὺς συμφέρει, ἀπαντοῦν οἱ ἐργάτες μὲ μαχητικὲς ἀπεργίες.

Ὅταν στὶς ἀρχὲς Ἰουνίου ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ τράστ Μπάϊερ κ. Χάνσεν ἀποφάσιζε μὲ τοὺς Τμηματάρχες του τὶ αὔξηση μισθῶν νὰ προσφέρει, πάνω ἀπὸ χίλιοι ἐργάτες ἄνοιξαν τὶς

Τοῦ ΑΝΤ. Ι. ΣΤΑΘΑΚΗ

πόρτες τῆς αἴθουσας καὶ τὸν ἐξανάγκασαν νὰ συζητήσει μαζί τους. Τοῦ ἔδειξαν ξεκάθαρα ὅτι τὴν αὔξηση τῶν 6,5% ποὺ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν οἱ ἐργοδότες τὴ θεωροῦν σὰν πρόκληση καὶ ὅτι εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὰ αἰτήματά τους.

Οἱ ἐργαζόμενοι τοῦ κλάδου ζητοῦν 12%, πληρωμὴ 13ου μισθοῦ καὶ αὔξηση παροχῶν γιὰ παραπέρα ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευ-

Ἀπὸ τὶς ἀπεργιακὲς κινητοποιήσεις στὴ χημικὴ βιομηχανία.

ση. Παντοῦ δημιουργοῦνται ἀπεργιακὲς ἐπιτροπὲς γιὰ νὰ συντονίσουν τοὺς διεκδικητικοὺς ἀγῶνες νὰ ἀντιμετωπίσουν πιὸ ἀποτελεσματικὰ τὴ δικτατορία τῶν ἐργοδοτῶν.

Ἀπὸ φόβο ἡ γραφειοκρατία μήπως χάσει τὸν ἰδεολογικὸ ἔλεγχο ἐπάνω στοὺς ἐργαζόμενους, ἐλίσσεται καὶ ὑποστηρίζει τὶς ἀνεπίσημες ἀπεργίες (τὶς ὁποῖες στὸ παρελθὸν εἶχε πολλὲς φορὲς καταδικάσει) προσπαθώντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Ἡ στάση αὐτὴ τῆς ἡγεσίας τῶν συνδικάτων τὴ φορὰ αὐτὴ εἶναι πολὺ πιὸ ἔξυπνη καὶ ἐπικίνδυνη. Γιατὶ κάνουν δῆθεν πῶς μπαίνουν μπροστὰ στοὺς ἀπεργιακοὺς ἀγῶνες, ἐνῶ θὰ προσπαθήσουν νὰ διαπραγματευτοῦν μὲ τὴν κυβέρνηση καὶ τοὺς ἐργοδότες μιὰ ἐλάχιστη ὑποχώρηση τῶν ἐργοδοτῶν, προβάλλοντάς την σὰν μεγάλη ἐπιτυχία, διαφημίζοντας ὅτι σπάσανε τὴν ἀνένδοτη στάση τῶν ἐργοδοτῶν.

Στὶς τελευταῖες διαπραγματεύσεις ἤδη ἄρχισαν οἱ γραφειοκράτες νὰ κάνουν παραχωρήσεις, λέγοντας ὅτι ζητᾶμε 12% ἀλλὰ κάτω ἀπὸ 9% δὲν πᾶμε.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ χημικὴ καὶ πετροχημικὴ βιομηχανία περνάει σοβαρὴ κρίση, βλέπουμε τοὺς ἐργοδότες νὰ μὴν εἶναι διατεθειμένοι νὰ κάνουν οὔτε τὴν παραμικρὴ παραχώρηση.

Μεταπολεμικὰ ἡ χημικὴ καὶ ἡ πετροχημικὴ βιομηχανία ἔχει σημειώσει πολὺ γρήγορη ἀνάπτυξη. Ἰδιαίτερα δὲ τὸ 1958—68 ἡ ἀνάπτυξη ἔγινε μὲ τέτοιο ταχὺ ρυθμό, ὥστε μέσα σὲ δέκα χρόνια νὰ διπλασιαστεῖ ἡ παραγωγὴ σ' αὐτὸν τὸν κλάδο.

Μὲ τὴν ἀπότομη συγκέντρωση ὅμως τοῦ κεφαλαίου ποὺ ἀκολούθησε, μὲ τὸν κορεσμὸ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀγορῶν πρὸς τὸ παρὸν ἀπ' τὰ προϊόντα της καὶ μὲ τὴν ἄνοδο τῶν τιμῶν πετρελαίων ποὺ ἔγινε τελευταία, ἔπεσαν τὰ περιθώρια κέρδους.

Στὸ μεταξύ, ἔληξαν καὶ οἱ συλλογικὲς συμβάσεις στὴ χημικὴ καὶ πετροχημικὴ βιομηχανία σχεδὸν σ' ὅλες τὶς περιοχὲς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Ἔτσι ἀναμένονται παντοῦ μεγάλες ἀπεργίες, γιατὶ οἱ ἐργαζόμενοι ζητοῦν αὐξήσεις μισθῶν γύρω στὰ 12% ἐνῶ οἱ ἐργοδότες ἐπιμένουν στὰ 5 — 6,5%. Οἱ ἐργοδότες δηλώνουν ὅτι εἶναι προετοιμασμένοι γιὰ κάθε πιθανὴ ἐξέλιξη καὶ εἶναι ἀκόμη καὶ ἀποφασισμένοι νὰ μεταφέρουν τὶς νέες παραγωγικὲς ἐγκαταστάσεις στὸ ἐξωτερικὸ ἂν συνεχιστοῦν οἱ ἀπεργίες. Ἔτσι νομίζουνε ὅτι θὰ σπάσουνε τὴν ἀγωνιστικότητα τῶν ἐργαζομένων, ἐκφοβίζοντάς τους ὅτι θὰ χάσουν τὶς δουλειές τους.

Ἀντίθετα ὅμως, ὅπως φαίνεται ξεκάθαρα πάλι αὐτὲς τὶς μέρες, οἱ ἐργάτες ἀπαντοῦν μὲ πιὸ μαχητικὲς μορφὲς ἀγώνων.

Ἀνοιχτὴ τρομοκρατία σὲ βάρος τῶν ξένων ἐργατῶν στὴ Γαλλία

ΠΑΡΙΣΙ, Ἰούνης.

Μέρα μὲ τὴ μέρα ἡ καταπίεση αὐξάνει στὴ Γαλλία. Ἡ ἀστικὴ τάξη, ἀνήσυχη μπροστὰ στοὺς ἀποφασιστικοὺς κοινωνικοὺς ἀγῶνες, ποὺ χαρακτηρίζουν τοὺς τελευταίους μῆνες, ἐνίσχυσε τὸν μηχανισμὸ καταπίεσης καὶ ἐξαπέλυσε ἐπίθεση ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὶς ἐπαναστατικὲς ὀργανώσεις τῆς ἀριστερᾶς.

Οἱ φασιστικὲς ἐφημερίδες "Minute", "Aurore", καὶ "Ordre Nouveau", ἐξαπέλυσαν ρατσιστικὴ καμπάνια, ποὺ προκαλεῖ τὸν σωβινισμὸ τῶν γάλλων «πατριωτῶν», ἐναντίον τῶν «ξένων παρασίτων στὴ χώρα μας».

Παράλληλα ἄρχισε μιὰ σειρὰ τρομοκρατικῶν ἐπιθέσεων, ἀπὸ φασιστικὲς ὀργανώσεις καὶ ἐπίλεκτα σώματα τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς Ἀστυνομίας. Ἔτσι :

● ΣΤΗ ΛΥΟΝ : Μέσα σ' ἕνα μῆνα σημειώθηκαν καμιὰ δεκαριὰ ἐπιθέσεις ἐνάντια σὲ ξένους ἐργάτες, (ὁ Ἀμὰρ Σαανὶ δολοφονήθηκε ἀπὸ κομμάντος).

● ΣΤΟ ΠΕΡΠΙΝΙΑΝ : Μιὰ ἑκατοντάδα ἀλεξιπτωτιστῶν, μὲ στολή, ἔκαναν τρομοκρατικὴ ἐπιδρομὴ στὴν ἀραβικὴ συνοικία ὁπλισμένοι μὲ ρόπαλα.

● ΣΤΗ ΝΙΚΑΙΑ: Κομάντος ἐπετέθηκαν ἐπανειλημμένως σὲ ξένους ἐργάτες. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὑποβάλλει μήνυση. Ἡ ἀστυνομία τὴν ἀπέρριψε.

● ΑΙΞ-ΜΑΣΣΑΛΙΑ : Ἡ "Ordre Nouveau" μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλει κλίμα τρόμου.

● ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ : Πολλαπλασιάζονται τὰ ἀστυνομικὰ μπλόκα σὲ ἀραβικὰ καφενεῖα. Ἔνοπλοι ἀστυνομικοὶ κατοικοεδρεύουν στὰ Χάϊμ (Φουαγιέ). Συγχρόνως ἄρχισε ἡ διαδικασία ἀπέλασης ξένων ἐπαναστατῶν, ὅπως τοῦ ἀφρικανοῦ Φοφάνα.

Εἶναι ὁλοφάνερη, ὄχι μόνο ἡ ἀνοχὴ τῆς ἀστυνομίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνεργὸς συμμετοχή της σ' ὅλα τὰ γεγονότα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε γιατὶ ὀργανώνεται τόσο συντονισμένα αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία ἂς δοῦμε τὶ ἀντιπροσωπεύουν οἱ ξένοι ἐργάτες στὴ Γαλλικὴ παραγωγή.

Οἱ ξένοι ἐργάτες ἀποτελοῦν τὰ 13% τοῦ Γαλλικοῦ προλεταριάτου. Εἶναι κατὰ κανόνα ἀνειδίκευτοι καὶ ἑπομένως ἀντιπροσωπεύουν τὰ κατώτερα στρώματά του καὶ ὑφίστανται μεγαλύτερη ἐκμετάλλευση. Εἶναι οἱ πιὸ κακοπληρωμένοι καὶ πιὸ βαριὰ φορολογούμενοι, δὲν τοὺς δίνεται καμιὰ προοπτικὴ ἐξέλιξης, μένουν σὲ ἄθλιους οἰκισμοὺς, ποὺ ἀνήκουν στὰ ἐργοστάσια ἢ σὲ αἰσχροκερδεῖς ἰδιοκτῆτες ἢ σὲ παράγκες καὶ εἶναι ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο λόγω γλώσσας, ἀφοῦ δὲν τοὺς δίνεται ἡ δυνατότητα νὰ τὴ μάθουν.

Δηλαδὴ, ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κάνουν τὴ πιὸ σκληρὴ δουλιὰ, ποὺ δύσκολα

(Συνέχεια στὴν 5η σελίδα)

Η ΙΡΛΑΝΔΕΖΑ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΜΠ. ΝΤΕΒΛΙΝ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΗ «ΜΑΜΗ»

«Προτεστάντες καὶ Καθολικοὶ ἔχουμε ἕναν ἐχθρό...»

Ἡ Μπερναντὲτ Ντέβλιν δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ προεισαγωγικὲς συστάσεις: οἱ ἀγῶνες της μέσα στὸ Ἰρλανδέζικο κίνημα τὴν ἔχουν κάνει γνωστὴ σὲ ὅλους. Δημοσιεύουμε σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἀποκλειστικὴ συνέντευξή της πρὸς τὴ «ΜΑΜΗ», ὅπου ἀναπτύσσει τὶς ἀπόψεις της πάνω στὶς ἐξελίξεις καὶ τὶς προοπτικὲς στὴν Ἰρλανδία:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Γιὰ τοὺς πολλοὺς εἶσαι γνωστὴ σὰν μιὰ μαχητικὴ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἰρλανδικοῦ λαοῦ στὸ Βρεττανικὸ κοινοβούλιο. Πόση σημασία δίνεις στὴν ἐκλογική σου ἐπιτυχία;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δὲν εἶναι σωστὸ ὅτι ξεκίνησα σὰν φιλελεύθερη καὶ ἀργότερα ἀπογοητεύτηκα ἀπὸ τὸ κοινοβουλευτικὸ σύστημα. Ἡ ὀργάνωσή μας — οἱ Ἀνεξάρτητοι Σοσιαλιστὲς— χρησιμοποίησε τὶς ἐκλογὲς ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ προπαγανδίσει τὶς θέσεις της καὶ νὰ δείξει ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ δρόμο δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα. Ὄχι. Δὲν μασήσαμε ποτὲ τὰ λόγια μας πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο: στὸν ἀγώνα μας δὲν ὑπάρχουν περιθώρια γιὰ «μετριοπαθεῖς» καὶ «φιλελεύθερους».

★

ΕΡ.: Ἕνα μόνιμο ἐπιχείρημα αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν «μετριοπαθῶν» εἶναι ὅτι «φταῖνε οἱ ἐξτρεμιστὲς, ποὺ οἱ δυὸ κοινότητες (καθολικοὶ καὶ προτεστάντες) δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μαζί». Καὶ γενικὰ πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι τὸ πρόβλημα στὴν Β. Ἰρλανδία εἶναι θρησκευτικό. Ποιὰ εἶναι ἡ δικιά σου ἄποψη;

ΑΠ.: Βλέποντάς το ἀπ' ἔξω, πολλοὶ βάζουν τὸ πρόβλημα σὲ λαθεμένη βάση, ὅτι δηλαδὴ, ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἕνα ἑκατομ. προτεστάντες ποὺ εἶναι πλειοψηφία καὶ μισὸ ἑκατομμύριο καθολικοὶ—μειοψηφία, ὑπάρχει μιὰ κατάσταση ποὺ ἔχει ἐπαναληφθεῖ πολλὲς φορὲς στὴν ἱστορία:

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι διαφορετική. Ὅπως μὲ τὶς φυλετικὲς διακρίσεις σὲ βάρος τῶν μαύρων, ἐμεῖς πιστεύουμε πὼς αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν γιατὶ ἐξυπηρετοῦν ὁρισμένα οἰκονομικὰ συμφέροντα. Ἡ διαίρεση τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὴν παραχώρηση μερικῶν προνομίων στοὺς προτεστάντες (μέσω τῆς συμμετοχῆς τους σὲ προνομιοῦχες ὀργανώσεις ὅπως τὸ Τάγμα Ὀραντζ) εἶναι ἡ βάση ποὺ ἔχει στηρίξει τὰ 50 χρόνια κυριαρχίας τοῦ συντηρητικοῦ Ἑνωτικοῦ Κόμματος τοῦ �diστερ. Οἱ προτεστάντες ψηφίζουν πάντα τοὺς συντηρητικοὺς γιατὶ φοβοῦνται ὅτι σὲ μιὰ Ἑνωμένη (καὶ καθολικὴ) Ἰρλανδία ἡ προτεστάντικη κληρονομιὰ θὰ σβύσει. Ποιὰ εἶναι ὅμως τὰ πραγματικὰ συμφέροντα ποὺ ὑπερασπίζει τὸ Ἑνωτικὸ Κόμμα; Στὰ 50 χρόνια του, ἡ ἀνεργία δὲν ἔχει πέσει κάτω ἀπὸ 7% στὴ Β. Ἰρλανδία ἐνῶ στὴν ὑπόλοιπη Βρεττανία ἦταν γύρω στὸ 1—2%. Ἡ Β. Ἰρλανδία δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ρεζέρβα φτηνῆς ἐργατικῆς δύναμης γιὰ τὸ Βρεττανικὸ ἰμπεριαλισμό, ὅπου οἱ μεγάλες ἑταιρεῖες στήνουν παρακλάδια τους σὲ περίοδο μεγάλης ζήτησης. Οἱ μισθοὶ ἐδῶ εἶναι τὰ δύο τρίτα τῶν ἐγγλέζικων μισθῶν. Ἡ κυβέρνηση ἐφαρμόζοντας τὴν πολιτικὴ «προσέλκυσης ξένων κεφαλαίων» κάνει κάθε προσπάθεια νὰ ἐξυπηρετήσει τὸ ἀγγλικὸ κεφάλαιο.

Σὲ κάθε ξένο ἐπιχειρηματία προσφέρει ἐφτὰ χρόνια ἀφορολόγητα κέρδη ἀπὸ τὶς ἐξαγωγές του, πληρώνει μέχρι 60% ἀπὸ τὰ ἔξοδα ἐγκατάστασης (κτίρια, μηχανὲς) τοῦ

Τοῦ ΠΕΤΡΟΥ ΘΡΑΚΑ

ἐργοστασίου καὶ πριμοδοτεῖ τὴν ξένη φίρμα γιὰ κάθε ἀνειδίκευτο ἐργάτη ποὺ «ἐκπαιδεύει». Ὅταν τελειώσει αὐτὴ ἡ περίοδος ἡ ξένη ἑταιρεία μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ κλείσει τὸ ἐργοστάσιο, βλέποντας ὅτι ὅταν ξαναχρειαστεῖ νὰ τὸ ἀνοίξει μπορεῖ νὰ ζητήσει ὅλα τὰ προνόμια ἀπ' τὴν ἀρχή. Δέν ὑπάρχει καμμιὰ σιγουριὰ γιὰ τοὺς ἐργάτες ὅτι θὰ ἔχουν μόνιμη δουλειά. Ἔτσι ἐξυπηρετοῦνται τὰ βρεττανικὰ συμφέροντα καὶ μὲ ἄλλο τρόπο. 60.000 Ἰρλανδοὶ ἀναγκάζονται νὰ μεταναστεύουν κάθε χρόνο.

Γιὰ νὰ στηριχθεῖ ὅλο αὐτὸ τὸ σύστημα ἐκμετάλλευσης προωθοῦνται ἀπὸ τὸ κράτος οἱ θρησκευτικὲς διαφορές: Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ οἱ περισσότερες βιομηχανίες ἔχουν στηθεῖ στὴν Ἀνατολικὴ Β. Ἰρλανδία, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι περισσότεροι προτεστάντες. Ἔτσι ἡ ἀνεργία εἶναι πιὸ μεγάλη στοὺς καθολικούς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ κρατικὴ προπαγάνδα ἐπὶ 50 χρόνια καλλιεργεῖ τὸ μῦθο ὅτι τὰ προβλήματα ὑπάρχουν λόγω τῶν θρησκευτικῶν διαφορῶν: οἱ καθολικοὶ ἔχουν μάθει νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι ἄνεργοι γιατὶ εἶναι καθολικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες ὅτι εἶναι ἄνεργοι γιατὶ ὑπάρχουν καθολικοὶ ποὺ τοὺς παίρνουν δουλειὲς ποὺ θὰ ἦταν δικές τους. Τὸ πρόβλημα, λοιπὸν, ὅπως βλέπετε, δὲν εἶναι θρησκευτικὸ ἀλλὰ ταξικό.

★

ΕΡ.: Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐκμετάλλευσης ἔχει μπεῖ, ὅπως εἶναι φανερὸ, σὲ ἀνοιχτὴ κρίση, τουλάχιστο ἀπὸ τὸ 1968 καὶ μετά. Τὸ ξεσήκωμα τῶν καθολικῶν, ἡ διάσπαση τοῦ Ἑνωτικοῦ Κόμματος, οἱ συνεχεῖς ἀλλαγὲς στὴν κυβέρνηση τὸ μαρτυροῦν. Ποιὲς εἶναι οἱ διέξοδοι ποὺ ἀνοίγονται; Καὶ πρῶτα, τὶ λύσεις προωθοῦν τὰ ἰμπεριαλιστικὰ συμφέροντα;

ΑΠ.: Τὸ κίνημα τῶν καθολικῶν γιὰ πολιτικὰ δικαιώματα ἔκανε τοὺς βρεττανοὺς νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ συνεχίσουν νὰ διοικοῦν τὸ Ὠλστερ μέσω ἑνὸς μονολιθικοῦ προτεσταντικοῦ Ἑνωτικοῦ κόμματος. Βλέπουν τὴν ἀνάγκη νὰ δημιουργήσουν μιὰ θέση στὸ πολιτικὸ σύστημα γιὰ τὶς ἀνερχόμενες καθολικὲς μεσαῖες τάξεις. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ οἱ ἀριστοκράτες — γαιοκτήμονες ποὺ κυβερνοῦσαν τόσα χρόνια δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν οὔτε νὰ παραδεχτοῦν. Γι' αὐτὸ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνηση τοὺς παραμερίζει καὶ τοὺς ἀντικαθιστᾶ μὲ τεχνοκράτες, ὅπως ὁ νέος πρωθυπουργὸς Φῶκνερ.

Ὅμως συναντοῦν ἀντιδράσεις ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ σύστημα ποὺ τόσα χρόνια τοὺς ἐξυπηρετοῦσε: οἱ προτεστάντες ἐργάτες ἀρχίζουν νὰ βλέπουν τὸ Μετριοπαθὲς —λεγόμενο—Ἑνωτικὸ Κόμμα τοῦ Φῶκνερ σὰν προδότες ποὺ ξεπουλοῦν τὶς προτεστάντικες ἀρχές. Ἡ οἰκονομικὴ κρίση στὴ Βρεττανία κάνει τὰ πράγματα χειρότερα, γιατὶ δὲν ἀφήνει περιθώρια γιὰ παραχωρήσεις καὶ προνόμια ποὺ θὰ καθησύχαζαν τοὺς προτεστάντες.

Ἔτσι καὶ τὸ προτεσταντικὸ κομμάτι τῆς ἐργατικῆς τάξης ξεκόβεται σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὰ ἀφεντικά του. Στὸ σημεῖο αὐτὸ μπαίνει ὁ ρόλος τοῦ αἰδεσιμώτατου Πέσλεϋ. Τὸ Προτεσταντικὸ — Ἑνωτικὸ κόμμα του μὲ τὰ πατριωτικὰ καὶ θρησκευτικὰ κηρύγματά του ἐμποδίζει τοὺς ἀπογοητευμένους προτεστάντες νὰ συνειδητοποιήσουν τὰ ταξικά τους συμφέροντα καὶ τοὺς παρασέρνει πρὸς τὸ φασισμό.

★

ΕΡ.: Καὶ οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις;

ΑΠ.: Οἱ ἀπόψεις μου γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, πρέπει νὰ τονιστεῖ, εἶναι προσωπικὲς, ἢ—πιὸ σωστὰ—ἐκφράζω ἀπόψεις τῶν Ἀνεξάρτητων Σοσιαλιστῶν. Ἔχοντας ἀναλύσει τὴν κατάσταση καὶ ἔχοντας δεῖ ὅτι ἡ ρίζα ὅλων τῶν προβλημάτων μας εἶναι ἡ κυριαρχία τοῦ βρεττανικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, πιστεύουμε ὅτι πρέπει νὰ ἑνώσουμε τὴν ἐργατικὴ τάξη γύρω ἀπὸ τὰ συμφέροντά της γιὰ νὰ ἀνατρέψουμε τὴν κρατικὴ ἐξουσία καὶ νὰ ἐθνικοποιήσουμε τὴν οἰκονομία κάτω ἀπὸ ἐργατικὸ ἔλεγχο.

Πρέπει νὰ τσακίσουμε αὐτὸ τὸ σύστημα ποὺ γιὰ μᾶς σημαίνει μόνο φτώχεια, ἀνεργία καὶ καταπίεση. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἑνώσουμε ὄχι μόνο καθολικοὺς καὶ προτεστάντες ἀλλὰ καὶ τὴν ἐργατικὴ τάξη τοῦ Ὠλστερ μὲ τοὺς ἐργάτες τῆς ὑπόλοιπης (δῆθεν ἐλεύθερης) Ἰρλανδίας καὶ — κυρίως — μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς Βρεττανίας. Πρέπει νὰ δώσουμε στοὺς καθολικοὺς ἐλεύθερους ἰρλανδοὺς νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ ἀγώνας στὴν Β. Ἰρλανδία δὲν εἶναι μόνο ἀγώνας τῶν καθολικῶν. Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε στοὺς βρεττανοὺς ἐργάτες ὅτι ὁ βρεττανικὸς στρατὸς δὲν «προσπαθεῖ νὰ μονιάσει καθολικοὺς καὶ προτεστάντες» ὅπως νομίζουν ἀλλὰ ὅτι ὑπερασπίζεται τὰ συμφέροντα τῶν ἴδιων καπιταλιστῶν ποὺ κι' αὐτὸ παλεύουν.

Γιὰ τὴν ὥρα εἴμαστε λίγοι Δροῦμε σὰν ὀργάνωση μόνο στὸ Μίντ-Ὠλστερ. Προσπαθοῦμε νὰ πλησιάσουμε τὸν κόσμο προπαγανδίζοντας ἕνα μεταβατικὸ πρόγραμμα ποὺ καταπιάνεται μὲ τὰ ἄμεσα αἰτήματα τῶν ἐργατῶν:

Ἐνθαρρύνουμε τὸν κόσμο νὰ ὀργανωθεῖ σὲ συνοικιακὲς ἢ ἐργοστασιακὲς ἐπιτροπὲς γιὰ νὰ ἀγωνιστεῖ γιὰ τὰ αἰτήματά του.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως πρέπει νὰ γίνουν σὲ πανεθνικὴ κλίμακα. Πρέπει νὰ φτιάξουμε ἕνα ἐπαναστατικὸ κόμμα. Ὑπάρχουν κι' ἄλλες ὀργανώσεις, σὰν τὴ δική μας, στὸ Ντέρρυ, στὸ Μπέλφαστ κι ἀλλοῦ, καὶ ἂν καὶ δὲν συμφωνοῦμε σὲ ὅλα προσπαθοῦμε νὰ συνεργαστοῦμε στὰ πλαίσια μιᾶς Σοσιαλιστικῆς Ἐργατικῆς Συμμαχίας. Προσπαθοῦμε, ἀγωνιζόμαστε... εἴμαστε ἀκόμα στὸ πρῶτο σκαλί.

Η ΜΑΜΗ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

- Γιὰ ἀλληλογραφία ἀπευθύνεσθε στὴ διεύθυνση:

52, KING'S ROAD,
LONDON SW3
ENGLAND

- Γιὰ συνδρομὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐνισχύσεις στέλνετε ΕΠΙΤΑΓΕΣ στὸν παρακάτω λογαριασμό:

ΕΡΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΙΣ,
BARCLAYS BANK,
35, NOTTING HILL GATE,
LONDON, W.11,
ENGLANND.

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΟΧΟΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΛΟΝΔΙΝΟ, Ἰούνης.

ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ γιὰ τὴν ἐτήσια πολιτικὴ τῆς βρεττανικῆς κυβέρνησης τὸ 1951, ὁ Τσῶρτσιλ δήλωνε ὅτι ἡ ἔλλειψη ἐργασίας ἐμπόδιζε τὴν αὔξηση τῆς παραγωγῆς στὴ βιομηχανία. Ἔτσι κυβερνητικὰ κέντρα ἐξεύρεσης ἐργατῶν δημιουργήθηκαν στὶς ἀποικίες. Μὲ τὸ δόλωμα τοῦ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου ζωῆς καὶ τῆς σιγουριάς μπροστά τους, καὶ τὸ βούρδουλα τῆς ἀποικιοκρατίας πίσω τους, μαῦροι ἐργάτες ξεσηκώθηκαν ἀπὸ τὸν τόπο τους γιὰ νἄρθουν στὴν Ἀγγλία. Μὲ τὸν ἐρχομὸ χιλιάδων μεταναστῶν ἡ βιομηχανικὴ παραγωγὴ αὐξήθηκε ἐνῶ Ἐργατικοὶ καὶ Συντηρητικοὶ πολιτικοὶ κατάγγελναν τοὺς λίγους φασίστες, ποὺ ἦσαν ἀντίθετοι στὴν εἴσοδο τῶν μαύρων στὴ χώρα.

Ὁ φόβος τῶν ντόπιων ἐργατῶν, ὅτι οἱ μετανάστες ἦταν δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ νὰ ὑπονομεύσουν τὸ βιοτικό τους ἐπίπεδο ἀποδείχτηκε ἀβάσιμος. Σχεδὸν ὅλοι οἱ μετανάστες ὀργανώθηκαν στὰ συνδικάτα καὶ ὑποστήριξαν τοὺς ἀγῶνες γιὰ ψηλότερους μισθοὺς καὶ καλύτερες συνθῆκες ἐργασίας. Ρατσιστικὸ πρόβλημα τότε στὴν Ἀγγλία δὲν ὑπῆρχε.

Τὸ Μάρτη τοῦ 1971 τὸ Συντηρητικὸ Κόμμα ψήφισε νόμο γιὰ τὴν μετανάστευση. Σύμφωνα μ' αὐτόν:

- Οἱ ΜΑΥΡΟΙ μετανάστες μποροῦν νὰ μποῦν στὴν Ἀγγλία μόνο ἂν ἔχουν ἄδεια ἐργασίας.
- Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ μπορεῖ νὰ τοὺς διώξει ἀπ' τὴ χώρα ὁποιαδήποτε στιγμὴ «ἂν αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ».
- ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ νὰ δηλώσουν στὴν ἀστυνομία τὸν τόπο διαμονῆς τους, νὰ ἀναφέρουν κάθε ἀλλαγὴ δουλειᾶς ἢ κατοικίας καὶ νὰ ἔχουν πάντα μαζί τους χαρτιὰ, ποὺ νὰ ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι «ἐν τάξει».

Τοῦ Γ. ΓΚΙΩΝΗ

Οἱ λευκοὶ κάτοικοι τῶν ἀποικιῶν (κόπου 20 ἑκατομμύρια) ἔχουν ἀπόλυτη ἐλευθερία εἰσόδου, παραμονῆς κ.λ.π.

Ὁ νόμος αὐτὸς ἔγινε μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει πάρα πολὺς κόσμος. Ἀλλὰ γιατὶ οἱ ἴδιοι πολιτικοὶ ποὺ πρῶτα ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμοὺς ὑποστηρικτὲς τῶν μεταναστῶν τώρα ὑποστηρίζουν τὰ ἴδια φασιστικὰ κηρύγματα ποὺ ἄλλοτε ἀπέρριπταν; Γιατὶ τέτοιες ἰδέες βρίσκουν ἀπήχηση σ' ἕνα μεγάλο τμῆμα τῶν ἐργατῶν;

Ἡ φασαρία ἄρχισε γύρω στὰ 1960. Καθὼς ἡ οἰκονομικὴ ὕφεση ἄρχισε νὰ διαδέχεται τὴν μεταπολεμικὴ ἄνοδο ἡ Συντηρητικὴ κυβέρνηση λιγόστεψε τὶς δαπάνες γιὰ τὶς κοινωνικὲς ὑπηρεσίες. Ἡ δικαιολογία γιὰ τὶς περικοπὲς ἦταν ὅτι οἱ μετανάστες χρησιμοποιοῦσαν αὐτὲς τὶς ὑπηρεσίες ὑπερβολικά.

Ἔπειτα ἦταν τὸ πρόβλημα τῶν σπιτιῶν. Γιὰ τὴν περικοπὴ τῶν κονδυλίων γιὰ τὴν στέγαση «φταῖνε οἱ μετανάστες».

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ σχολεῖα. Τώρα ποὺ οἱ ἄνεργοι ἔχουν φτάσει περίπου τὸ ἕνα ἑκατομμύριο, πάλι τὸ φταίξιμο εἶναι τῶν μεταναστῶν. Γι' αὐτὸ νὰ τοὺς στείλουμε στὰ σπίτια τους καὶ ἡ ἀνεργία θὰ ἐξαφανιστεῖ.

Κάθε καπιταλιστικὴ κυβέρνηση προσπαθεῖ νὰ λύσει τὰ προβλήματά της σὲ βάρος τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἂν οἱ ἐργάτες εἶναι χωρισμένοι καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν λύση στὰ προβλήματά τους κομματιασμένοι, τότε ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν κυριάρχη τάξη εἶναι πιὸ εὔκολος.

Ἡ χρησιμοποίηση μιᾶς «ἐθνικῆς», «θρησκευτικῆς», «φυλετικῆς» κ.λ.π. μειονότητας μέσα ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ἐργατικῆς τάξης σὰν τὸ «ἐξιλαστήριο θῦμα» στὶς ἀποτυχίες της, ἔχει διπλὸ σκοπό:

- ΠΡΩΤΟΝ, δικαιολογεῖ τὶς ἀποτυχίες τοῦ συστήματος καὶ προβάλλει μιὰ λαθεμένη λύση. Παράδειγμα: «Δὲν ἔχουμε πολλὰ σπίτια γιατὶ οἱ μετανάστες εἶναι πολλοί». Ἑπομένως ἡ λύση ποὺ προτείνεται εἶναι ὁ ἐπαναπατρισμὸς τῶν ξένων ἐργατῶν καὶ ὄχι τὸ κτίσιμο περισσότερων σπιτιῶν.
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ, αὐτὴ ἡ διαίρεση δημιουργεῖ ἕνα κομμάτι ἐργατῶν, ποὺ δὲν ἀναγνωρίζει τὰ συμφέροντά του σὰν συμφέροντα τοῦ συνόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Ἔτσι εἶναι εὔκολο ὁ ἀγώνας τους νὰ χειραγωγηθεῖ ἀπ' τὴν κυριάρχη τάξη. Τὰ προβλήματά τους λύνονται σὲ βάρος τῶν προβλημάτων τῶν ὑπολοίπων ἐργατῶν. Παράδειγμα: Οἱ μετανάστες, ποὺ τοὺς ἀπειλοῦν ὅτι θὰ τοὺς διώξουν γιὰ ὁποιαδήποτε δραστηριότητα στὰ ἐργοστάσια, εἶναι οἱ τελευταῖοι ποὺ θὰ κινητοποιηθοῦν καὶ οἱ πρῶτοι ποὺ θὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ συνθηκολογήσουν.

Ὅσο ἑπομένως τὰ αἰτήματα τῶν μεταναστῶν εἶναι ἀμυντικά, οἱ μετανάστες θὰ εἶναι πάντα ἀπομονωμένοι.

Ὁ μόνος ἀποτελεσματικὸς τρόπος νὰ ἀντισταθεῖ κανεὶς εἶναι ὁ ἀγώνας μὲ βάση ἕνα πρόγραμμα γιὰ καλύτερες συνθῆκες γιὰ ὅλους. Τὸ θέμα δὲν εἶναι νὰ ὀργανωθοῦν οἱ μετανάστες ξεχωριστά. Τὸ κυριώτερο ζήτημα τοῦ ἀγώνα εἶναι τὸ περιεχόμενο τῶν αἰτημάτων του.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Στὸν πέμπτο χρόνο τῆς δικτατορίας δὲν ἀρκεῖ πλέον οἱ νέες ἐπαναστατικὲς δυνάμεις νὰ ἐπαναλαμβάνουν κοινότοπες διαπιστώσεις ὅπως ἡ καθολικὴ παθητικὴ ἀντίσταση τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἐχθρότητά του πρὸς τὴ χούντα, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ ἀποπροσανατολισμὸς τῶν μαζῶν, ἡ δυσπιστία καὶ ὁ σκεπτικισμὸς τους ἀπέναντι σ' ὅλα τὰ παλιὰ πολιτικὰ σχήματα.

Τὸ πρόβλημα, ποὺ ἔχει τεθεῖ ἤδη ἐπιτακτικὰ εἶναι: πῶς ἡ παθητικὴ ἀντίσταση τοῦ λαοῦ μεταβάλλεται σ' ἐνεργητικὴ καὶ πῶς αὐτὸς ὁ λαὸς ξαναβρίσκει τὴν αὐτοπεποίθησή του.

Τὸ πρόβλημα βέβαια, δὲν ἀντιμετωπίζεται κἄν μὲ τὴν προβολὴ μιᾶς σειρᾶς συνθημάτων ὅπως «λαϊκὴ κυριαρχία», «συντακτικὴ συνέλευση», «πραγματικὴ ἀνανεωμένη δημοκρατία» κ.ἄ, ποὺ τίθενται σὰν στόχοι τῆς ἀντίστασης ἀπὸ τὸν παλαιοκομματικὸ «ἀντιχουντικὸ» κόσμο.

Ἀντίθετα, κατὰ τὴ γνώμη μας, ἡ λύση, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς συμμάχους της, βρίσκεται στὴν ταξικοποίηση τῆς ἀντίστασης, ὅπου ὁ σοσιαλισμὸς θὰ προβάλεται ὄχι πλέον σὰν σύνθημα ἀλλὰ σὰν ἡ μόνη πρακτικὴ ἀντιμετώπιση καὶ λύση στὰ καθημερινὰ καὶ μακρόχρονα προβλήματα τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν, στὸν οἰκονομικό, πολιτικό, κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ τομέα — ταυτόχρονα καὶ συνδυασμένα.

Ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας — ὅποια μορφὴ αὐτὴ κι ἂν πάρει — ἀλλὰ καὶ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος ποὺ τὴ γέννησε, μόνο ἡ συνειδητή, προγραμματικὴ ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν συμμάχων της μπορεῖ νὰ δώσει.

★

ΣΕ ΟΛΟ καὶ εὐρύτερες μάζες εἶναι φανερὸ σήμερο ὅτι τὸ παγκόσμιο καπιταλιστικὸ σύστημα βρίσκεται σὲ μιὰ συνεχῶς αὐξανόμενη κρίση σὲ ὅλες του τὶς δομὲς καὶ λειτουργίες. Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα γιὰ τὸ ξεπέρασμα τῆς κρίσης αὐτῆς στὸν οἰκονομικὸ τομέα εἶναι τὰ περιβόητα «προγράμματα λιτότητας» ποὺ ἐφαρμόζονται σχεδὸν σ' ὅλες τὶς καπιταλιστικὲς χῶρες.

Στὴν Ἑλλάδα, ἡ χούντα προχώρησε μὲ γοργὸ ρυθμὸ στὴν ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν προγραμμάτων. Νὰ τὶ σημαίνει αὐτὸ συγκεκριμένα γιὰ τὶς ἐργαζόμενες ἑλληνικὲς μάζες:

- ΑΥΞΗΣΗ φορολογίας σὲ τέσσερα χρόνια 55%.
- ΥΨΩΣΗ μεροκαμάτων μόνο 5% τὸ χρόνο.
- ΡΥΘΜΟΣ αὔξησης τιμῶν 10-12% τὸ χρόνο.
- Η ΧΟΥΝΤΑ ἀντιμετωπίζει πρόβλημα ὑποτίμησης τῆς δραχμῆς ἂν δὲν αὐξήσει τὸ δημόσιο χρέος ποὺ ξεπερνᾶ ἤδη τὰ 60 δισεκατομμύρια δραχμές. Αὔξηση τοῦ δημόσιου χρέους θὰ ἔχει σὰν ἄμεση συνέπεια τὴν ἐπιβάρυνση τῶν ἐργαζομένων μαζῶν μὲ νέα ὕψωση φόρων, πάγωμα μισθῶν καὶ ἄνοδο τοῦ πληθωρισμοῦ.

Οἱ ἄνεργοι, στὸ μεταξύ, φθάνουν τὶς 220.000 καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἡμιαπασχολούμενοι στὴ γεωργία προλεταριοποιοῦνται μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ «σχεδίου Μάνσχολτ», δηλαδὴ τὴ συγκέντρωση τῆς γῆς σὲ λίγα χέρια καπιταλιστῶν γιὰ τὴν μηχανοποίηση τῆς καλλιέργειας καὶ τὴ μείωση τοῦ κόστους παραγωγῆς τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων.

★

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΛΛΗ μεριά, κατὰ τὰ ἀμέσως ἑπόμενα χρόνια, θεωρεῖται βέβαιο ὅτι θὰ κλείσει κι' ἡ ἀσφαλιστικὴ δικλεῖδα τῆς μετανάστευσης. Ἡ Δυτικὴ Γερμανία βρίσκεται σὲ οἰκονομικὴ κρίση κ' ἄρχισε μὲ τὴ σειρά της νὰ ἐφαρμόζει τὰ «προγράμματα λιτότητας». Ὄχι μόνο δὲ θὰ μπορέσουν νὰ φύγουν δεκάδες χιλιάδες Ἕλληνες γιὰ δουλειὰ στὸ ἐξωτερικό, ἀλλά, πιθανώτατα, θὰ ἀναγκαστεῖ ἕνα μεγάλο μέρος τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἑλλάδα, ὅπου κάθε ἄλλο παρὰ δημιουργοῦνται οἱ ὑποδομές γιὰ τὴν παραγωγική τους ἀπασχόληση.

★

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ μάζες στὶς καπιταλιστικὲς χῶρες ὅλο καὶ περισσότερο συνειδητοποιοῦν, ὅτι ἡ κυρίαρχη τάξη προσπαθεῖ νὰ ξεπεράσει τὴν κρίση τοῦ συστήματος σὲ βάρος τους καὶ ἀντιδροῦν μὲ μαζικὲς ἀπεργίες — δείχνοντας τὴ θέλησή τους νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὰ συμφέροντά τους. Στὴν Ἑλλάδα μολονότι δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νόμιμης διεκδίκησης αἰτημάτων, ἔχουν σημειωθεῖ τὸν τελευταῖο καιρὸ μιὰ σειρὰ αὐθόρμητες προσπάθειες ἀντίδρασης (λιμενεργάτες, ὑπάλληλοι τῆς ΔΕΗ, οἰκοδόμοι κλπ.) ποὺ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν προμηνύματα ἑνὸς νέου ἀπεργιακοῦ κινήματος.

ΜΕ ΑΥΤΕΣ τὶς προοπτικές, μπαίνει τὸ ἐρώτημα γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες κομμουνιστές: πῶς μπορεῖ νὰ γίνει ἡ ἐπέμβαση στὸ προμηνυόμενο αὐθόρμητο κίνημα καὶ πῶς μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθεῖ ἡ προλεταριακὴ συνειδητοποίηση ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ ἔχει ἐπιτυχία ὁ ἀγώνας;

Τὸ πρόβλημα εἶναι βέβαια πολὺ πλοκο καὶ δὲν ἀντιμετωπίζεται μόνο μὲ τὴ διατύπωση γενικῶν ἀρχῶν (ὅτι, δηλαδὴ, χρειάζεται ἡ ἀνάπτυξη ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ προγράμματος, ἡ ἐπεξεργασία ἐπαναστατικῆς μεθόδου ἐπέμβασης, ἡ προώθηση διαδικασίας γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος κ.ἄ.). Αὐτὴ ἡ διαδικασία πρέπει νὰ μπεῖ μπροστὰ — καὶ τὸ βαρὺ ἔργο πέφτει στὶς νέες ἐπαναστατικὲς δυνάμεις, στοὺς ὀργανωμένους κι' ἀνοργάνωτους ἐπαναστάτες κομμουνιστές, ἀκόμη καὶ στὰ ἐπαναστατικὰ μέλη καὶ στελέχη τῶν δύο κομματιῶν τοῦ ΚΚΕ.

Εἰδικώτερα, ὅσον ἀφορᾶ τοὺς συντρόφους ποὺ παραμένουν δεσμευμένα μέλη καὶ στελέχη τοῦ διασπασμένου ΚΚΕ, μπορεῖ νὰ κατανοήσει κανεὶς ὅτι ἀρχικὰ πίστεψαν πὼς μὲ τὴ διάσπαση τὰ ἀκολουθοῦσε καὶ «μιὰ βαθειὰ ἀναγέννηση», «μιὰ ριζικὴ ἀνανέωση» ἔστω «μιὰ ποιοτικὴ βελτίωση» μέσα στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο κομμάτι τοῦ ΚΚΕ. Μετὰ τρία χρόνια διάσπασης ὅμως, ὅπου ἡ ὀργάνωση τῶν κολιγιαννικῶν παίρνει ὅλο καὶ πιὸ γραφειοκρατικὲς καὶ κεντριστικὲς μορφὲς καὶ τὸ ὀνομαζόμενο Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ μὲ τὶς τελευταῖες «συμμαχίες» του (ΕΑΣ κλπ.) ἔχει πάρει ἀντικειμενικὰ ξεκάθαρα τὴ θέση τῆς Σοσιαλδημοκρατίας, θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεσμεύουν ἀκόμη στοὺς κόλπους τους πραγματικὰ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα.

★

Σήμερα, ὁ συντονισμὸς δουλειᾶς τῶν νέων ἐπαναστατικῶν δυνάμεων (καὶ αὐτῶν ποὺ βρίσκονται ἀκόμη μέσα στὸ διασπασμένο ΚΚΕ) εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη.

Μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ ξεκινήσει ἡ διαδικασία, ποὺ προαναφέραμε.

Φυσικά, εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ συνεργασία αὐτὴ πρέπει νὰ γίνει πρακτικὰ ἐπάνω σὲ ζωτικὰ προβλήματα τῶν ἐργαζομένων μαζῶν γιὰ νὰ δεθεῖ ἀργότερα σὲ κοινοὺς προγραμματικοὺς στόχους. Ἐκεῖ θὰ γίνει καὶ ἡ ἰδεολογικὴ ζύμωση. Δὲν νοεῖται κι' ὁδηγεῖ σὲ βυζαντινολογία ἡ ξεκομένη ἀπ' τὴν πράξη ἰδεολογικὴ συζήτηση ἀνάμεσα σὲ ἐπαναστάτες καὶ ἐπαναστατικὲς ὀργανώσεις. Οὔτε ἄλλωστε ἀρκεῖ ἡ μονότονη ἐπανάληψη τῶν βασικῶν ἀρχῶν τοῦ μαρξισμοῦ — λενινισμοῦ ἔστω κι ἂν αὐτὸ γίνεται πρὸς ἀντίθεση στὸν ρεβιζιονισμὸ τοῦ Κ.Κ

Τοῦ ΑΝΤ. Ι. ΣΤΑΘΑΚΗ

Δένονται οἱ «γέφυρες»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα)

τερικὰ καὶ διεθνῶς, ἀποβλέπουν καὶ τὰ ἐντυπωσιακὰ ἀνοίγματα πρὸς Ἀνατολὰς (πέρα ἀπὸ τὴν ἀδήρητη ἀνάγκη νέων ἀγορῶν, μιὰ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο μὲ τὴν Κοινὴ Ἀγορὰ παραμένει παθητικό, χωρὶς ἐλπίδα βελτίωσης) ὅπως καὶ τὸ σχετικὸ «λασκάρισμα» τοῦ μηχανισμοῦ καταπίεσης.

● ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ ἐνδείξεις τῆς κατευθυντήριας γραμμῆς του παρέσχε ὁ Παπαδόπουλος πρὶν μερικὲς μέρες δηλώνοντας στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο Ταίηλορ: «Ἀποτελεῖ οὐτοπίαν νὰ φαντάζεται κανεὶς ὅτι θὰ ἠδύνατο εἰς τὸν τόπον αὐτὸν νὰ ἐπιβιώση μία κυβέρνησις μὲ ἀπολυταρχικὰ μέσα». Ἐπίσης, ὁ «γεφυροποιὸς» Ἀβέρωφ, ἐκφράζοντας — ὅπως λέγεται — τὴν «ἀπαισιοδοξία» του, ὡς πρὸς τὶς προοπτικὲς ἀπομάκρυνσης τῆς χούντας, κατὰ τὶς συνομιλίες του μὲ τὸν Κωνσταντίνο καὶ τὸν Καραμανλῆ.

◎

Ὁ δρόμος φυσικά, δὲν εἶναι ὁλάνοιχτος στὶς ἐπιδιώξεις τοῦ Παπαδόπουλου. Οἱ ἀντιθέσεις μέσα στοὺς κόλπους τῆς χούντας ἀναζωπυρώθηκαν καὶ οἱ ἀντίπαλοί του πληθαίνουν, συσπειρωμένοι γύρω ἀπὸ δύο, βασικά, πόλους (τῶν Μακαρὲζου — Ζωϊτάκη — Παττακοῦ καὶ τοῦ πυρῆνα τῶν «σκληρῶν»), ἐνῶ ἡ ἐναλλακτικὴ λύση — Ἀγγελῆ δὲν ἔπαψε νὰ συζητιέται, παρὰ τὴν προσωρινὴ ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τὸ προσκήνιο (νοσηλεύεται τώρα σὲ νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου).

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ «διάλογος» χούντας — «γεφυροποιῶν» δὲν ἀποκλείεται νὰ ὁδηγήσει σὲ συσπείρωση τὴν πρώην ἡγεσία τοῦ συντηρητικοῦ πολιτικοῦ κόσμου (ἤδη ὑπάρχουν οἱ ἐνδείξεις ὅτι ὁ Καραμανλῆς ἑτοιμάζει τὴν «ἀντεπίθεσή» του).

Αὐτὲς οἱ ἀντιδράσεις (ἰδιαίτερα μέσα στὴ χούντα), σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀστάθεια τοῦ καθεστῶτος, ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀπότομες μεταβολές, διαγράφουν μακρόχρονη σχετικὰ τὴν προοπτικὴ ἐφαρμογῆς τῶν παπαδοπουλικῶν σχεδίων. Ἀλλὰ αὐτό, ποὺ εἶναι βέβαιο κι ἔχει σημασία εἶναι ὅτι ἡ διαδικασία μετεξέλιξης τοῦ στρατοκρατικοῦ καθεστῶτος ἔχει ἤδη ἀρχίσει καὶ ὅτι στὸ σταδιακὸ πέρασμα στὴ νέα μορφὴ διακυβέρνησης (ὅπως τὴν καθορίζουν τὸ φασιστικὸ Σύνταγμα καὶ οἱ θεσμικοὶ νόμοι τῆς χούντας) ἡ διεργασία συγχώνευσης τῶν στρατοκρατῶν μὲ τμήματα τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου θὰ προχωρεῖ — ἀποκαλύπτοντας ἀνάγλυφα τὴ λαθεμένη ἐκτίμηση ὡς πρὸς τὴ φύση τῆς χούντας καὶ τὴ χρεωκοπημένη στρατηγικὴ τῆς «παραδοσιακῆς» ἀριστερᾶς.

◎

Ἡ πορεία πρὸς ἕνα ἄλλο σύστημα διακυβέρνησης δὲν ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὶς προθέσεις ἢ τὶς φιλοδοξίες τοῦ ὁποίου Παπαδόπουλου. Ἀποτελεῖ διέξοδο ἀνάγκης γιὰ τὴ δικτατορία, ποὺ ἀπέτυχε νὰ σταθεροποιηθεῖ σὰν καθεστὼς βασισμένο σὲ κάποια λαϊκὴ ὑποστήριξη. Ἡ καθολικὴ ἀντίθεση τοῦ λαοῦ θὰ προσλάβει ἀναπότρεπτα ἐνεργητικὴ μορφὴ καὶ τόσο συντομώτερα, ὅσο παρατείνεται τὸ σημερινὸ σύστημα διακυβέρνησης.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

'Απ' ὅσα μᾶς γράφουν

ΕΛΠΙΔΕΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ

Δημοσιεύουμε παρακάτω παρατηρήσεις συναγωνιστὴ ποὺ κατέθηκε πρόσφατα στὴν Ἑλλάδα σχετικὰ μὲ τὶς πολιτικὲς ζυμώσεις στὴ νεολαία. Παρ' ὅλο ποὺ ἀναγνωρίζουμε τὸ ὑποκειμενικὸ στοιχεῖο σὲ πολλὲς ἀπὸ τὶς διαπιστώσεις χαιρετίζουμε τὴν πρωτοβουλία σὰν προσφορὰ στὴν τόσο ἀπαραίτητη συζήτηση γύρω ἀπ' τὰ προβλήματα τοῦ κινήματος.

«... Νὰ ἀφουγκραζόμαστε καὶ πάλι νὰ ἀφουγκραζόμαστε τὰ παραμικρότερα σημάδια, πιστεύω πὼς εἶναι μιὰ πολὺ ἀποτελεσματικὴ μέθοδος στὶς σημερινὲς συνθήκες. Μὴν ξεχνᾶμε πὼς κάθε ἄλλη μορφὴ ἔκφρασης τοὺς εἶναι στερημένη κάτω, καὶ πὼς τέσσερα χρόνια τώρα συνήθισαν καὶ πάλι νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν γλώσσα τοῦ ὑπαινιγμοῦ, ποὺ εἶναι μιὰ παλιὰ παράδοση. Κάθε ἀνοιχτὴ συζήτηση μεταξὺ Ἑλλήνων, ἐκτὸς ἀπὸ εἰδικὲς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρονται στοὺς ὑπάρχοντες ἀγωνιστὲς, εἶναι νοθευμένη ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ χαφιὲ, καὶ τὸν ὑποσυνείδητο φόβο ὅτι ἂν τολμήσουν νὰ ἐξωτερικεύσουν τὰ συναισθήματά τους, θὰ πρέπει ἀπὸ συνέπεια γιὰ τὰ λεγόμενά τους, νὰ πάρουν καὶ μιὰ συγκεκριμένη θέση γιὰ τὸ τὶ πρέπει καὶ μπορεῖ νὰ γίνει, πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι ἀκόμα παντοῦ προετοιμασμένοι.

Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ μὲ ἐντυπωσίασε ἦταν ἡ διαπίστωση ὅτι τὰ πράγματα συζητιοῦνται στὴ νεολαία πολὺ πλατύτερα ἀπ' ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστεῖ. Πανεπιστήμια, λύκεια καὶ τεχνικὲς σχολὲς κρύβουν περισσότερα προβλήματα καὶ συζητήσεις ἀπ' ὅτι ἀφήνει νὰ ὑπονοηθεῖ ἡ τελμάτωση τῆς ὁμαδικῆς δραστηριότητας. Μάλιστα νομίζω πὼς ἡ ἐπιτάχυνση συντελέστηκε μέσα στοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 71 μὲ ἀρκετὰ ἀπότομο ρυθμό. Ἡ αἰσιοδοξία ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀπλώνεται ἢ τουλάχιστον ἡ εὐνοϊκὴ ἐπιφυλακτικότητα. Παλιότερα ἡ ἀπογοήτευση πρὸς τὶς παραδοσιακὲς ἡγεσίες εἶχε ἐπιφέρει μιὰ παθητικὴ ἀπαισιοδοξία. Τόσο ἡ κρίση τοῦ ΚΚΕ ὅσο κι ἄλλα γεγονότα ὅπως ἡ ἐπέμβαση στὴν Τσεχοσλοβακία δυνάμωναν αὐτὴ τὴν ἀπαισιόδοξη στάση. Ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς δικτατορίας ὁ στρατοκρατικὸς μηχανισμὸς ἄπλωνε τὰ κερδοσκοπικὰ καὶ παρασιτικὰ πλοκάμια του σ' ὅλους τοὺς πόρους τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος καὶ φιγουράριζε προκλητικὰ ὅλη του τὴ δύναμη.

Δὲν εἶναι ὅμως μονάχα τοῦτο ποὺ προετοίμασε τὴν ἀλλαγή. Στοὺς διάφορους ἄλλους λόγους νομίζω πὼς περιλαμβάνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ σαπίσματος τοῦ δέους ποὺ ἐνέπνεαν οἱ στρατοκράτες. Ἡ ἐξουσία ἀρχίζει νὰ φθείρεται σιγὰ — σιγὰ καὶ πολλοὶ πιστεύουν πὼς θὰ φανεῖ σύντομα ἴσως ἡ γύμνια τους. Πέρα ἀπ' τὰ πιστόλια τους ἀρχίζουν νὰ φαίνονται τ' ἀχόρταγα στὸ μάχια τους. Ἐπίσης ἡ πρόσφατη ἀμερικάνικη πανωλεθρία στὸ Λάος εἶναι ἕνα καλὸ ἐπαναστατικὸ μάθημα ποὺ ἔγινε ἀρκετὰ ἀντιληπτό. Ἄκουσα ἀρκετὰ σχόλια γύρω ἀπ αὐτό, ποὺ ἔμοιαζαν νὰ καταλήγουν: «ἔ, δὲν εἶναι καὶ τόσο πανίσχυροι».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ ἐμφάνιση ὁρισμένων βιβλίων, καὶ ἡ προβολὴ μερικῶν ἀριστερῶν κινηματογραφικῶν ἔργων, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔγινε ἀρκετὸ σούσουρο, ἐνέτειναν τὴν πολιτικοποίηση μιᾶς μερίδας τῆς νεολαίας ποὺ ἦρθε ἔτσι σὲ ἔμμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ διεθνὲς κίνημα καὶ τὶς επαναστατικὲς ἰδέες πράγμα ποὺ ἀδυνατίζει τὸ τόσο ἔντονο συναίσθημα ἀπομόνωσης ποὺ ἐπικρατεῖ.

Νομίζω ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πὼς αὐτὴ ἡ καινούργια νοοτροπία τῆς ἐπαναπολιτικοποίησης εἶναι πολὺ πιὸ ἔντονη στοὺς πολὺ νέους ποὺ βρίσκονται τώρα στὶς τελευταῖες τάξεις τῶν λυκείων καὶ στὶς τεχνικὲς σχολές. Οἱ φοιτητικὲς ἡλικίες ἔχουν τὸ εἰδικό τους βάρος γιατὶ περικλείουν ἄτομα μὲ ὁρισμένη πεῖρα καὶ ὡριμότητα, ἀλλὰ τὸ βάρος τεσσάρων χρόνων δικτατορίας ἔχει δημιουργήσει μιὰ ἀδράνεια

Ἀντίθετα οἱ καινούργιες ἡλικίες εἶναι ἐντελῶς παρθένες καὶ δὲν ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ ἐξαχρειωτικὸ σχολειὸ τῶν παλιῶν κομμάτων. Εἶναι πολὺ πιὸ διαυγεῖς, ἀπὸ τὴν ἄποψη πὼς βλέπουν τὴν πραγματικότητα ἔξω ἀπὸ τὶς παλιὲς ταμπέλλες ποὺ δὲν ἀντιπροσωπεύουν τίποτα, δηλαδὴ πιὸ ρεαλιστικά. Τὸ ἀντάρτικό τους πνεῦμα εἶναι πολὺ πιὸ ἀτόφιο ἀπὸ τοὺς φοιτητὲς ποὺ ἀναγκάζονται νὰ ὑφίστανται συνεχεῖς ταπεινώσεις, ἔχοντας μπροστά τους τὸ φάσμα μιᾶς ἐπαγγελματικῆς ζωῆς. Δὲν θέλω νὰ ὑπιτιμήσω τὸ φοιτητικὸ στοιχεῖο. Πιστεύω πὼς θὰ μᾶς δώση πολλὰ πράγματα κι ἀπὸ τώρα κιόλας. Θέλω νὰ πῶ, πὼς τὸ φοιτητικὸ κίνημα θὰ ὑπάρξει μόνο ἂν οἱ καινούργιες ἡλικίες ἀρχίσουν νὰ δείχνουν τὴν παρουσία τους στὸ χῶρο τῆς ἀντίστασης.

Πῶς ὅμως μπορεῖ νὰ γίνει τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν στοιχειώδη ἀντιδικτατορικὴ ἀντίδραση στὸ ὀργανωμένο κίνημα; Γιατὶ οἱ ἴδιοι τὴν ἀντίδρασή τους τὴν ζοῦνε ἀπὸ τὴν ὥρα στὴν ὥρα κι' ἀπό μέρα σὲ μέρα χωρὶς νὰ βλέπουνε μακρύτερα. Δὲν ἔχουνε ἀκόμα τὶς περισσότερες φορὲς τὴν συνείδηση ὅτι διαπράττουν μιὰ πολιτικὴ πράξη, ποὺ εἶναι ἄλλωστε καὶ ἡ σημαντικότερη ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τῆς δικτατορίας. Οἱ παλιὲς ταμπέλλες εἴπαμε ἔχουν φάει τὰ ψωμιά τους. Αὐτὸ μᾶς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ κινηθοῦμε ἄνεται σ' αὐτὸ τὸ χῶρο...». Δ.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 3η σελίδα).

θὰ μποροῦσαν ν' ἀπαιτήσουν, μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἀπὸ γάλλους ἐργάτες. κι ἀπ' τὴν ἄλλη, τοὺς ἔχουν σὰν ἐφεδρικὸ στρατὸ ἐργασίας γιὰ τὶς ἀπεργίες ἢ γιὰ περιόδους αὐξημένης ζήτησης.

Ἐνῶ, ὅμως, ἡ ἀστικὴ τάξη εἶχε κάθε συμφέρον νὰ διαιωνίζεται αὐτὴ ἡ κατάσταση, οἱ ξένοι ἐργάτες ἄρχισαν νὰ περνοῦν μαχητικὰ στὴ διεκδίκηση τῶν συμφερόντων τους, πλὰ στοὺς Γάλλους ἐργάτες. Ἔτσι πῆραν μέρος σὲ ἀπεργίες καὶ σὲ καταλήψεις ἐργοστασίων, π.χ. Ρενώ— Μπιγιανκοὺρ καὶ Φλὲν, παίρνουν μέρος σὲ διαδηλώσεις, καὶ σχημάτισαν ἐπιτροπὲς γιὰ τὸ οἰκιστικό. Ἔγιναν συστηματικὲς προσπάθειες νὰ σπάση ἡ τεχνητὴ διαίρεση—ἀπομόνωση τῶν ἐργατῶν κατὰ ἐθνικότητες καὶ νὰ πάρουν οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς διεθνιστικὸ χαρακτήρα.

Σ' αὐτοὺς τοὺς ὀργανωμένους ἀγῶνες, τῆς πιὸ φτηνῆς ἐργατικῆς δύναμης, ἡ ἀστικὴ τάξη ἀπάντησε μὲ ὀργανωμένη τρομοκρατία. Ἀλλὰ ἡ τρομοκρατία αὐτὴ, ἀντὶ νὰ φέρη τὴ διάλυση καὶ τὴν διασκόρπιση στὶς τάξεις τῶν ἀγωνιζομένων ἐργατῶν, εἶχε τελείως ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ἡ γαλλικὴ κοινὴ γνώμη ἄρχισε ν' ἀντιδρᾶ ἀρνητικὰ στὴ ρατσιστικὴ καμπάνια τοῦ φασιστικοῦ καὶ συντηρητικοῦ τύπου. Ὅλο καὶ περισσότεροι ξένοι ἐργάτες πέρνουν μαχητικὴ θέση. Γιὰ πρώτη φορὰ ξένοι καὶ γάλλοι ἀγωνίζονται ἑνωμένοι γιὰ τὰ κοινά τους συμφέροντα. Ἀφοῦ τ' ἀφεντικὰ εἶναι κοινά, ὁ ἀγώνας ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ πρέπει νὰ εἶναι κοινός.

Προτάσεις τῶν Ε.Σ.Ο. στὸν ἐργατικὸ σύλλογο τοῦ Παρισιοῦ

ΠΑΡΙΣΙ, Ἰούνιος.

Στὶς 20 Ἰουνίου ἔγινε στὸ Παρίσι συγκέντρωση τοῦ ἑλληνικοῦ ἐργατικοῦ συλλόγου. Θέμα της ἡ συζήτηση γύρω ἀπ' τὰ προβλήματα τῶν Ἑλλήνων ἐργαζομένων στὴ Γαλλία.

Ἐκπροσωπήθησαν ὅλες οἱ τάσεις τῆς ἀριστερᾶς καὶ οἱ ἀποχρώσεις — σ' ὅλη τους τὴ δυνατὴ ἔκταση. Ἡ ἀριθμητικὴ συμμετοχὴ μικρή. Μόνιμο πρόβλημα ποὺ δυσκολεύει τὴν κατάσταση.

● Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ: Σπατάλη χρόνου, ἔλλειψη ἐπιχειρημάτων, φτηνὸ κουτσομπολιὸ καὶ χαφιεδολογία. Τὰ προβλήματα τῶν ἐργατῶν μπαίνουν στὸ περιθώριο Γνωστὴ τακτική, ποὺ ἐπιστρατεύεται ὅταν ὑπάρχει ἔλλειψη προτάσεων καὶ μελέτης τῶν συγκεκριμμένων προβλημάτων.

● Κολιγιαννικοί: «Οἱ ξένοι ἐργάτες εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχουν ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς ντόπιους Γάλλους». Αὐτόματα, δίθεν ὕπαρξη ξεχωριστῶν ἐργατικῶν συμφερόντων. Προνομιακὴ μεταχείριση ἑνὸς τμήματος τῶν ἐργατῶν. Τὰ προβλήματα γίνονται προβλήματα Γάλλων ἐργατῶν, Ἑλλήνων ἐργατῶν, Τούρκων ἐργατῶν κλπ.

Οἱ Γάλλοι ἐργοδότες σίγουρα δὲν θἄχουν καμιὰ ἀντίρρηση σ' αὐτό.

● Ἡ πρόταση τῶν Μαοϊκῶν νὰ μαζευτοῦν λεφτὰ καὶ νὰ σταλθοῦν δικηγόροι γιὰ τὶς δίκες ποὺ ἀρχίζουν στὴν Ἑλλάδα, προκάλεσε ἀντανακλαστικὰ τὴν ἔξαρση τῶν «ἀντιστασιακῶν αἰσθημάτων» πολλῶν ἀπὸ τοὺς παρευρεθέντες. Τὸ πρόβλημά τους δὲν ἦταν ἄν γίνεται ἀντίσταση καὶ γιατὶ μ' αὐτὴ ἢ τὴν ἄλλη μορφή, ἀλλὰ ἀπὸ «ποιόνα». Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα κάθε ἐνέργεια ποὺ δὲν εἶναι «δικιά μας» εἶναι «προσκοπική»...

Ἐκφράζοντας τὶς ἀπόψεις τῶν ΕΣΟ, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ συλλόγου πρότεινε:

● Δημιουργία κοινῶν ὀργανωτικῶν σχημάτων τῶν ξένων ἐργατῶν, πάνω σὲ κοινοὺς προγραμματικοὺς στόχους.

● Συνεργασία μὲ τοὺς Γάλλους ἐργάτες γιὰ κοινὴ ἀντιμετώπιση τῆς ἐργοδοτικῆς ἀσυδοσίας καὶ εἰδικώτερα τοῦ ρατσισμοῦ, ποὺ βρίσκεται τελευταία σὲ ἔξαρση.

● Συνθετικὴ μελέτη καὶ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη.

● Συντονισμὸ τοῦ ἀγώνα τῶν ἐργατῶν μέσα κι' ἔξω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ προτάσεις αὐτὲς ἐνῶ χειροκροτήθηκαν ἀπὸ μιὰ μερίδα μελῶν ἀντήχησαν σὰν βαρὺς ἀπήχος στὰ βουλωμένα αὐτιὰ τῶν Κολιγιαννικῶν. — Παρτσαλιδικῶν.

Ἡ συγκέντρωση τελείωσε ὕστερα ἀπ' τὴν ἔγκριση ψηφισμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι ἕνα γιὰ τὸ ρατσισμὸ παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τῶν Κολιγιαννικῶν — Παρτσαλιδικῶν γιατὶ «περιεῖχε αἰχμὲς ἐναντίον τῆς Γαλλικῆς Κυβέρνησης».

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΕ ΑΠΕΡΓΟΥΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 2η σελίδα)

πρόκειται νὰ ὑπερασπιστοῦν τὰ συμφέροντα τῆς ἄρχουσας τάξης.

"Οπου ἡ ὠμή βία τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὸ σπάσιμο τῆς ἀπεργίας χρησιμοποιοῦν οἱ ἐργοδότες τὸ μέσο τῆς δωροδοκίας. Στὴν Κολωνία προσπάθησε ἡ διεύθυνση τοῦ ἐργοστασίου καλωδίων — Κλοὺθ, νὰ δωροδοκήσει ἕλληνες ἐργάτες ποὺ φυλάγανε ἀπεργιακὴ φρουρά, γιὰ νὰ διευκολύνει τὴν εἴσοδο τῶν ἀπεργοσπαστῶν στὸ ἐργοστάσιο.

Τὰ γεγονότα τοῦ Βισμπάντεν καὶ Κολωνίας προκάλεσαν τὴν ὀργὴ τῆς γερμανικῆς ἐργατικῆς τάξης. Τὸ κῦμα ἀλληλεγύης μὲ τοὺς ἀπεργοὺς καὶ ἡ θερμὴ συμπαράσταση στοὺς ξένους ἐργάτες, ποὺ συμμετέχουν πρωτοπόρα στὶς ἀπεργίες ἀποδείχνουν χειροπιαστά, πὼς ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι σὲ θέση, ἑνωμένη, νὰ ὑπερασπιστεῖ τὰ ταξικά της συμφέροντα. Κάθε προσπάθεια τῆς ἄρχουσας τάξης νὰ ἐκφοβήσει μὲ τὴ βία καὶ τρομοκρατία τῶν ἀστυνομικῶν της ὀργάνων τοὺς ξένους ἐργάτες καὶ νὰ δημιουργήσει ρῆγμα ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς γερμανοὺς συναδέλφους τους εἶναι καταδικασμένη σ' ἀποτυχία.

ΜΑΡΚΟΣ ΡΟΚΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΣΟ

Στὰ πλαίσια τῶν Ἐπαναστατικῶν Σοσιαλιστικῶν Ὁμάδων ἔχει λειτουργήσει μιὰ ὁμάδα συντρόφων, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν συγχρόνως καὶ στὴν ὀργάνωση «Λέϊμπορ Κομμίτυς» (Ἐργατικὲς Ἐπιτροπὲς) ποὺ δρᾶ στὶς ΗΠΑ. Ἡ ὁμάδα αὐτή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ἄτομα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Νίκο Συμβριώτη καὶ Χάρη Ἀξιό, ἀποκαλύφθηκε τελευταῖα ὅτι ἐνεργεῖ καὶ κινεῖται μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς Ε.Σ.Ο μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν δημιουργία, πάση θυσία, ὀργάνωσης ποὺ νὰ προπαγανδίζει στὸν ἑλληνικὸ χῶρο τὶς ἀπόψεις τῶν «Λέϊμπορ Κομμίτυς».

Ἀπὸ τὴν ἵδρυσή τους τὸν περασμένο Σεπτέμβρη οἱ Ἐπαναστατικὲς Σοσιαλιστικὲς Ὁμάδες ἔχουν υἱοθετήσει καὶ ἔμπρακτα ἐφαρμόσει σὰν βασική τους ἀρχὴ τὸν ἀνοιχτὸ πολιτικὸ διάλογο γύρω ἀπὸ συγκεκριμένα προβλήματα τοῦ κινήματος. Αὐτὸ ἐκφράστηκε μὲ τὴν ἐλεύθερη παρουσίαση ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς «Μαμῆς» καὶ τῆς «Ἐπανάστασης» τῶν ἀπόψεων ὅλων τῶν μελῶν τῶν ΕΣΟ καὶ διατυπώθηκε μὲ σαφήνεια καὶ στὸ κύριο ἄρθρο τῆς «Ε» Νο. 7 μὲ τίτλο «Γιατὶ οἱ ΕΣΟ».

Ὡστόσο ἡ ὁμάδα τῶν συντρόφων — μελῶν τῶν «Λέϊμπορ Κομμίτυς» δὲν μπόρεσε νὰ κινηθεῖ στὰ πλαίσια μιᾶς τέτοιας ἐξελικτικῆς διαδικασίας ἀντιμετώπισης τῶν προβλημάτων. Ἐνῶ φρασταικὰ ἐξέφραζε τὴν πίστη της, στὴν πραγματικότητα προσπάθησε νὰ ἐκμεταλλευτεῖ κάθε περιθώριο πολιτικῆς ἐμπιστοσύνης γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ σκοποῦ της. Ἔτσι, μπροστὰ στὴν κριτικὴ τῶν ἀπόψεών της, ἀντέδρασε μὲ φραξιονισμοὺς, αὐθαιρεσίες καὶ τελικὰ κατέφυγε στὸν τορπιλλισμὸ τῆς δραστηριότητας τῶν Ε.Σ.Ο., ἀποκαλύπτοντας τὸν ὑποβολιμιαῖο χαρακτῆρα τῆς συμμετοχῆς της. Ἡ ἀντίδραση αὐτή, τόσο στὸ περιεχόμενό της ὅσο καὶ στὶς ἀπαράδεκτες μεθόδους ποὺ ἀκολούθησε, δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλὰ εἶναι ἀπόρροια τῶν ἀπόψεων τῆς πεντάδας πάνω σὲ βασικὰ θέματα ὅπως ἡ ἐκτίμηση τῆς παγκόσμιας συγκυρίας, τὸ ὀργανωτικὸ καὶ ὁ διεθνισμός.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ Ἐπαναστατικὲς Σοσιαλιστικὲς Ὁμάδες εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς πέντε αὐτοὺς συντρόφους ἀπὸ τὰ πλαίσιά τους, καταγγέλλοντας συγχρόνως τὴν προσπάθεια δημιουργίας φερεφώνου τῶν ἐπικινδύνων αὐτῶν ἀπόψεων τῶν «Λέϊμπορ Κομμίτυς» μέσα στὸ ἑλληνικὸ κίνημα.

Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

2ο (τελευταῖο)

Η ΦΡΑΣΗ «τὸ Κυπριακὸ διέρχεται κρίσιμη φάση» ἐπαναλαμβάνεται στερεότυπα τὰ τελευταῖα χρόνια — τόσο, ὥστε νὰ παραφθαρεῖ ἡ σημασία της. Σήμερα, ὡστόσο, θὰ μποροῦσε νὰ διατυπωθεῖ στὴν κυριολεξία της. Τὸ ἑπόμενο τρίμηνο προδιαγράφεται γεμάτο μὲ ἀποφασιστικὲς ἐξελίξεις. Τὸ καθεστώς, ποὺ δημιούργησαν πρὶν δώδεκα χρόνια οἱ συμφωνίες Λονδίνου — Ζυρίχης, ἀμφισβητούμενο σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, ἀπειλεῖται ἤδη μὲ μερική, τουλάχιστον ἀναθεώρηση. Τίθεται, μάλιστα, καὶ χρονικὸς προσδιορισμός: μέσα στὸ ἐρχόμενο φθινόπωρο.

Ἡ κρίση ξέσπασε πρὶν δυὸ περίπου, μῆνες, ὅταν ἡ τουρκικὴ κυβέρνηση πρόβαλε ἀνοιχτὰ τὴν ἀξίωση (ἀνταλλαγὴ μηνυμάτων Ἐρίμ-Παπαδόπουλου) νὰ ἐγκαταλειφθεῖ ὁ ἐνδοκυπριακὸς διάλογος, ποὺ συμπληρώνει μιὰ ἄκαρπη τριετία, καὶ ν' ἀναζητηθεῖ ἡ λύση σὲ ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεις Ἑλλάδας — Τουρκίας. Ἡ χούντα τὸ ἀποδέχτηκε — ὅπως, τουλάχιστον, φάνηκε στὶς δηλώσεις τοῦ Παπαδόπουλου πρὸς τὴ «Μιλλιέτ», ποὺ προκάλεσαν τὴν «μῆνιν» ἀκόμη καὶ τῶν «ἐθνικοφρόνων» τῆς Κύπρου. Ἔγινε καὶ τὸ πρῶτο βῆμα μὲ τὶς συνομιλίες Ξανθόπουλου — Παλαμᾶ καὶ τοῦ Τούρκου ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Ὀλτσάϋ στὴ Λισσαβώνα. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες τοῦ διεθνοῦς τύπου, ἡ «φόρμουλα», ποὺ τίθεται ἀπὸ τὴν τουρκικὴ πλευρὰ σὰν βάση τῶν διαπραγματεύσεων, εἶναι:

● Εὐρύτατη αὐτονομία στὴν τουρκικὴ μειονότητα μέσα στὰ πλαίσια τῆς «ἑνιαίας» διοίκησης τοῦ Κυπριακοῦ κράτους.

● Συνταγματικὸς ἀποκλεισμὸς τῆς Ἕνωσης καὶ στάθμευση στὸ νησὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων Ἑλλάδας καὶ Τουρκίας.

● Ἀπομάκρυνση τοῦ προέδρου Μακαρίου.

Πρόκειται, δηλαδή, οὐσιαστικὰ γιὰ διχοτομικὴ λύση, μὲ πολλὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ γνωστὸ «σχέδιο Ἄτισον». Καὶ διαιωνίζει τὸ ἀδιέξοδο τοῦ Κυπριακοῦ, ὅσο καὶ οἱ, μὲ μοιραστρία καμωμένες ἀπὸ τὴ βρετανικὴ διπλωματία συμφωνίες Λονδίνου — Ζυρίχης.

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ σήμανε ἤδη συναγερμὸς ὅλων τῶν «πατριωτικῶν δυνάμεων» γιὰ τὴ ματαίωση τῶν «σκοτεινῶν σχεδίων». Χοροστατεῖ ὁ Μακάριος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του καὶ «κανοναρχεῖ» τὸ ΑΚΕΛ. Κοινὸ σύνθημα — ὄχι καινούργιο, ἄλλωστε — προβάλλεται, ἐμφαντικώτερα παρὰ ποτέ, ἡ «πανεθνικὴ ἑνότητα γύρω ἀπὸ τὸν Μακάριο». Ποὺ σημαίνει: πρῶτος στόχος «νὰ σωθεῖ ὁ Μακάριος». Ἀλλὰ τοῦτο, ἀκριβῶς περικλείει καὶ τὸν κίνδυνο τῆς ὑποχώρησης. Ἄν ἡ Τουρκία, ἐπιμείνει ἀδιάλλακτα στὶς θέσεις της (καὶ σίγουρα ἡ ἀσταθὴς κυβέρνηση Ἐρίμ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχία στὸ Κυπριακό), ἂν ἡ χούντα στέργει στὶς τουρκικὲς ἀξιώσεις κι ἄν τὸ ΝΑΤΟ ἐπείγεται — μετά, μάλιστα, τὶς ἐξελίξεις στὴ Μάλτα — νὰ ἐνισχύσει τὶς θέσεις του στὸ οὐσιαστικὰ ἤδη «νατοποιημένο» νησὶ (οἱ βρετανικὲς στρατιωτικὲς βάσεις χρησιμοποιήθηκαν ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ ὅταν τὶς χρειάστηκε — ὅπως στὸ «πόλεμο τῶν ἕξη ἡμερῶν») τότε, μόνη περίπτωση νὰ σωθεῖ ὁ Μακάριος εἶναι ἡ ὑποχώρηση. Μέτωπο καὶ δυνατότητες πραγματικῆς ἀντίστασης δὲν ὑπάρχουν. Οἱ λαϊκὲς δυνάμεις, παραμένουν πολιτικὰ ὑπανάπτυκτες καὶ ἀποπροσανατολισμένες, ἀνοργάνωτες καὶ οὐσιαστικὰ ἀδρανοποιημένες, ἀφ' ὅτου ὁ ἀγώνας στὴν Κύπρο δὲν ἀφέθηκε κἂν νὰ προσλάβει τὴ μορφὴ τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ καὶ ἀντιμπεριαλιστικοῦ (ἐξυπακούεται: καὶ κοινωνικοαπελευθερωτικοῦ) καὶ ἐκφυλίστηκε στὸ παζάρι τῶν «διαβουλεύσεων» καὶ τοῦ παρασκηνίου. Οὔτε κἂν, ἄλλωστε, θὰ χρειαστεῖ δυναμικὴ ἐξωτερικὴ ἐπέμβαση — ὥστε ν' ἀποτελεῖ κάποια ἐγγύηση ἡ πρόσφατη Σοβιετικὴ διακήρυξη. Ὁ Κυπριακὸς κρατικὸς μηχανισμὸς ἔχει διαβρωθεῖ ἀπὸ τὴ χούντα καὶ τοὺς πράκτορες τῶν ἰμπεριαλιστῶν σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ δυναμικὴ ἐπιβολὴ — μὲ τὴν ἀπομάκρυνση ἀκόμη καὶ τοῦ Μακαρίου, ἄν αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο. Ἡ γραμμὴ «ἀντίστασης» εἶναι τόσο πιὸ εὐάλωτη, ὅσο περισσότερο προσωποποιεῖται στὸν «ἐθνάρχη» Μακάριο.

◎

Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ τῆς ἱστορίας ἐπιφυλάσσει μιὰ τραγικὰ εἰρωνικὴ προοπτικὴ γιὰ τὸ ΑΚΕΛ: μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς πολιτική, μὲ τὰ ἴδια μέσα, ποὺ πασχίζει νὰ ἀποκρούσει τὸν ἰμπεριαλιστικὸ κίνδυνο, ἐπιφέρει ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΑ καὶ ἐπιταχύνει τὴν ἰμπεριαλιστικὴ ὑποδούλωση. Ἡ «λαϊκομετωπική»

Τοῦ Γ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

πολιτικὴ ἔχει κριθεῖ ἀπὸ τὴν ἱστορία — τὰ παραδείγματα τῆς Γαλλίας, τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Ἑλλάδας θὰ μποροῦσαν ν' ἀναφερθοῦν πρόχειρα. Ἀλλὰ τὸ ΑΚΕΛ ἀκόμη κι ἐδῶ πρωτοτυπεῖ: Δὲν πρόκειται κἂν γιὰ συμμαχία μὲ τὸ «φιλελεύθερο» τμῆμα τῆς ἀστικῆς τάξης. Ὄντας τὸ μεγαλύτερο κόμμα στὸ νησὶ (40% τοῦ ἔδωσαν οἱ ἐκλογές) ὑποστηρίζει μιὰ καπιταλιστικὴ κυβέρνηση ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ καὶ χωρὶς διεκδίκηση συμμετοχῆς στὴν ἐξουσία προσωποποιημένη στὸ Μακάριο (τὶς παραμονὲς τῶν περυσινῶν ἐκλογῶν ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ προτείνει τὴν μετατροπή τους σὲ παρωδία, μὲ μιὰ ... παγκομματικὴ συνεργασία καὶ προδιανομὴ τῶν βουλευτικῶν ἑδρῶν — τὸ ἴδιο ζητοῦσε μόνο 5 ἀπὸ τὶς 35!).

Ἡ ἀποχὴ τοῦ ΑΚΕΛ ἀπὸ τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα (ὅπου ἄφησε τοὺς τρομοκράτες τοῦ Γρίβα καὶ τοὺς περὶ τὸν Μακάριο πράκτορες νὰ τὸν μονοπωλήσουν καὶ νὰ τὸν κρατήσουν μακρυὰ ἀπὸ τὶς λαϊκὲς μάζες) σημάδεψε μὲ τὸ «κόμπλεξ» τῆς ἐθνικοφροσύνης τὴ μετέπειτα πολιτική του. Μετὰ τὴν ἀνακήρυξη τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἄρχισε νὰ πλειοδοτεῖ σὲ ἐθνικιστικὰ συνθήματα — ἡ «πανεθνικὴ ἑνότητα» εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς πολιτικῆς του. Παράλληλα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴ νόμιμη λειτουργία τοῦ κομματικοῦ του μηχανισμοῦ, ἐγκατέλειψε κάθε ταξικὴ διεκδίκηση. Ἐξελίχθηκε σὲ θεματοφύλακα «τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου» στὴ μικροσκοπικὴ αὐτὴ κοινωνία, ὅπου: Οἱ ἐργαζόμενες μάζες μόλις παίρνουν τὸ ἕνα τρίτο τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Ἡ ντόπια γραφειοκρατία καὶ οἱ γαιοχτήμονες τῆς ἀποικιοκρατίας, μαζὶ μὲ τὴν παντοδύναμη Ἐκκλησία, μεταβάλλονται ταχύτατα σὲ μιὰ ἑδραιωμένη ἀστικὴ ὀλιγαρχία. Οἱ αὐθόρμητοι ἐργατικοὶ ἀγῶνες πνίγονται ἢ ἐκφυλίζονται στὸ διαπραγματευτικὸ πεδίο ἀπὸ τὴν ἐλεγχόμενη ἀπὸ τὸ ΑΚΕΛ, ἀριθμητικὰ πανίσχυρη, ΠΕΟ (πάνω ἀπὸ 50.000 μέλη), ποὺ ἐπιχαίρει, γιατὶ τὸ 1970 «ἀπωλέσθησαν μόνον 6.000 ἐργάσιμες ἡμέραι» ἀπὸ ἀπεργίες (ρεκόρ, ἀπ' τὴν ἀνάποδη σ' ὅλο τὸν κοινοβουλευτικὸ καπιταλιστικὸ κόσμο) ἐνῶ τὸ 1969 ἦταν 17.000...

Μὲ τέτοια δεδομένα, οἱ προοπτικὲς γιὰ τὶς ἐξελίξεις στὸ Κυπριακὸ κάθε ἄλλο παρὰ αἰσιόδοξες εἶναι.

ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΑΣ

ΑΘΗΝΑ, Ἰούνης.

Γύρω στὰ πεντακόσια ἄτομα πέρασαν τὶς τελευταῖες μέρες ἀπὸ τὶς Ἀσφάλειες Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν γιὰ νὰ ἀνακριθοῦν γύρω ἀπὸ τὴν ἀπόδραση τοῦ Ζαμπέλη ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Αἴγινας.

Μὲ τὸ νέο σύστημα ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ Ἀσφάλεια ἔχει ἐντοπίσει τὴν ἔρευνά της γύρω σὲ πεντακόσιους περίπου γνωστοὺς καὶ συγγενεῖς τῆς ὁμάδος Παναγούλη, στὴν ὁποία, ὅπως εἶναι γνωστό, ἀνῆκε καὶ ὁ Ζαμπέλης.

Τὸ σύστημα λειτουργεῖ ὡς ἑξῆς: Στὴν ἀτομικὴ καρτέλλα, ποὺ ἔχει ὁ κάθε φακελωμένος, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα δέκα ὀνόματα ποὺ ἔχουν συνδεθεῖ γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο μαζί του. Σὲ ἀντιστοιχία τὰ δέκα ὀνόματα ἔχουν ἄλλες δέκα καρτέλλες ποὺ καὶ αὐτὰ μὲ τὴν σειρά τους ἔχουν ἀνὰ δέκα συνδέσεις. Τὸ σύστημα μετὰ γίνεται πιὸ πολύπλοκο μὲ διάφορες ἄλλες διαβαθμίσεις, ὅπως βαθμὸς νομιμοφροσύνης, συχνότητα ἀνάμιξης σὲ πολιτικοὺς ἀγῶνες κλπ. καὶ ὅλα αὐτὰ συνδέονται μεταξύ τους ταχύτατα μὲ ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο. Ἔτσι μέσα σὲ ὧρες, ἀφ' ὅτου ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀπόδραση τοῦ Ζαμπέλη, οἱ ἀσφαλίτες ἔκαναν ἐπιδρομὲς στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ τραβώντας στὴν Ἀσφάλεια ὅποιους εἶχανε τὴν ἀτυχία νὰ φακελωθοῦν δίπλα στὸ Ζαμπέλη.

Φυσικὰ αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξέρει κάθε ἀγωνιστὴς καὶ ἀποφεύγει «τὰ χτυπημένα σπίτια» καὶ ἀπὸ τὸ τρόπο ποὺ ἀπόδρασε ὁ Ζαμπέλης δείχνει ὑψηλὸ βαθμὸ ὀργάνωσης καὶ συνεργασίας μὲ δίκτυα ἔξω ἀπὸ τὶς φυλακές. Μέχρι στιγμὴ οἱ ἀνακρίσεις δὲν ἔχουν ἀποδώσει τίποτα καὶ ἐπίμονες φῆμες κυκλοφοροῦν πὼς ἤδη ὁ Ζαμπέλης ἔχει φύγει στὸ ἐξωτερικό.

Καὶ στὴν περίπτωση ἀκόμα ποὺ ὁ Ζαμπέλης βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα ὅσο οἱ μέρες γίνονται περισσότερες τόσο δυσκολώτερο γίνεται γιὰ τὴν Ἀσφάλεια. Ἡ ἐπικύρηξή του ἀναμένεται μέρα μὲ τὴ μέρα.

Στὴ μνήμη τοῦ Ἄρη Βελουχιώτη

ΒΕΡΟΛΙΝΟ, Ἰούνης.

Τιμώντας τὴ μνήμη τοῦ λαϊκοῦ ἡγέτη Ἄρη Βελουχιώτη (στὶς 16 Ἰουνίου συμπληρώθηκαν 26 χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του) ἡ ὀργάνωση «Ἐργατικὴ Ταξικὴ Ἀλληλεγγύη» ἄνοιξε στὶς 19 Ἰουνίου στὸ Δυτ. Βερολίνο ἔκθεση μὲ 150 φωτογραφίες καὶ μιὰ σειρὰ ντοκουμέντα ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τοῦ λαοῦ μας στὰ τελευταῖα 35 χρόνια.

Ἡ ἔκθεση θὰ παραμείνει ἀνοιχτὴ ὡς τὶς 4 Ἰουλίου κι ἀργότερα προβλέπεται νὰ μεταφερθεῖ καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Δυτ. Γερμανίας καὶ χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὅπου ζοῦν πολλοὶ Ἕλληνες.